

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Ostravě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 22. září 2015 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Alice Erleové a přísedících PaedDr. Dagmar Blažkové a Ing. Jaromíra Dobřanského **t a k t o:**

Obžalovaní

1. J. P.,

nar. XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, ul. XXXXX č. XXXXX, t.č. bytem XXXXX, XXXXX, okr. XXXXX, u paní N.,

2. PhDr. T. M.,

nar. XXXXX ve XXXXX, důchodce, trvale bytem XXXXX, ul. XXXXX č. XXXXX,

js ou v i n n i, ž e

obžalovaný J. P.

1)

ve dnech 5.5. 2007, 1.6. 2007, 11.8. 2007 a 16.9. 2007 v XXXXX, na ulici XXXXX č. XXXXX, v prostorách provozovny Aukční a prodejní galerie AAA, s.r.o., XXXXX RNDr. P. K., CSc., prostřednictvím S. P. B., nar. XXXXX, s legendou možností koupě jednotlivých děl ze soukromé sbírky originálních obrazů předních českých malířů a následné možnosti přístupu k celé sbírce, prodal nejméně 4 ks obrazů, která vydával za originální díla známých českých malířů, a to Bohumíra Matala, Františka Grosse, Františka Foltýna a Rudolfa Kremličky, přestože tyto obrazy v přesně nezjištěném době sám namaloval na předem připravená použitá plátna, která zakoupil i s rámy v různých

bazarech za nízké částky jako obrazy nevýznamných malířů, přičemž poté, co si taková plátna připravil k nanesení nové malby, maloval podobné motivy těchto malířů a signoval je podpisy zmíněných autorů, aby tak navodil dojem originality a původnosti namalovaného díla a současně nevlastnil žádnou sbírku originálních děl, čímž poškozenému RNDr. P. K., CSc., nar. XXXXX, způsobil škodu ve výši 55.000,- Kč, přičemž hodnota srovnatelných originálních děl výše uvedených autorů by činila 1.850.000,- Kč,

2)

v přesně nezjištěné době, nejméně však od září roku 2010 do 15. 10. 2013, na území České republiky, zejména na území Zlínského kraje, případně i jinde, v úmyslu navodit dojem originality a původnosti namalovaného díla, namaloval způsobem popsaným shora, celkem 199 kusů obrazů, které pod legendou, že se jedná o obrazy získané z pozůstalostí a bazarů, vydával za výtvarná díla předních valašských malířů, zejména Františka Podešvy, Aloise Schneiderky, Karla Hofmana a dalších významných českých malířů jako jsou Joža Uprka, Augustin Mervart, Oldřich Blažíček, Alois Kalvoda, Jindřich Veselka, Kamil Lhoták, František Gross, Karel Černý, a tyto pak prodával případně jinak udával do oběhu, a to osobně nebo prostřednictvím dalších osob, zejména M. K., nar. XXXXX, M. P., nar. XXXXX, S. P. B., nar. XXXXX, V. J., nar. XXXXX, případně dalších, kteří tak činili bez vědomosti o neautentičnosti děl, kdy takto bylo připraveno k uvedení do oběhu nejméně 6 kusů obrazů a uvedeno do oběhu:

- I. L., nejméně 71 ks obrazů, J. Z., nejméně 49 ks obrazů, RNDr. P. K., CSc., nejméně 1 ks obrazu, osobě vystupující pod krycím jménem Petr Jordán, příslušníkovi Policie České republiky, jednajícimu v rámci předstíraného převodu dle ustanovení § 158c trestního řádu celkem 4 kusů obrazů, J. W., nar. XXXXX, nejméně 1 ks obrazu, JUDr. Ing. K. N., Ph.D. celkem 2 kusy obrazů a V. T., nar. XXXXX, nejméně 1 kus obrazu, čímž způsobil poškozenému I. L., nar. XXXXX, škodu ve výši 632.250,- Kč, poškozenému J. Z., nar. XXXXX, škodu ve výši 516.000,- Kč, poškozenému JUDr. Ing. K. N., Ph.D. škodu ve výši 35.000,- Kč a poškozenému RNDr. P. K., CSc., nar. XXXXX, škodu ve výši 3.000,- Kč, přičemž hodnota srovnatelných originálních děl výše uvedených autorů by činila 12.492.000,- Kč,

obžalovaný PhDr. T. M.

3)

nejméně v době od 12.7. 2011 do 30.8. 2013 ve XXXXX, kraji XXXXX, jako soudní znalec jmenovaný rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě ze dne XXXXX, č.j. XXXXX pro obory: 1. ekonomika - odvětví ceny a dohady ve výtvarném umění a 2. školství a kultura - odvětví výtvarné umění, vyhotovil nejméně 35 znaleckých posudků, konkrétně č. 192 ze dne 12.7. 2011, č. 195 ze dne 12.12. 2011, č. 197 ze dne 21.12. 2011, č. 198 ze dne 21.12. 2011, č. 200 ze dne 21.12. 2011, č. 203 ze dne 30.1. 2012, č. 204 ze dne 30.1. 2012, č. 205 ze dne 30.1. 2012, č. 208 ze dne 30.3. 2012, č. 209 ze dne 30.3. 2012, č. 210 ze dne 30.3. 2012, č. 215 ze dne 10.5. 2012, č. 217 ze dne 10.5. 2012, č. 219 ze dne 5.6. 2012, č. 222 ze dne 5.6. 2012, č. 225 ze dne 5.8. 2012, č. 228 ze dne 6.8. 2012, č. 232 ze dne 10.9. 2012, č. 235 ze dne 10.9. 2012, č. 238 ze dne 26.10. 2012, č. 252 ze dne 10.12. 2012, č. 253 ze dne 10.12. 2012, č. 254 ze dne 10.12. 2012, č. 255 ze dne 10.12. 2012, č. 261 ze dne 7.6. 2013, č. 262 ze dne 7.6. 2013, č. 263 ze dne 24.6. 2013, č. 264 ze dne 24.6. 2013, č. 266 ze dne 24.6. 2013, č. 267 ze dne 24.6. 2013, č. 273 ze dne 5.8. 2013, č. 274 ze dne 5.8. 2013, č. 275 ze dne 5.8. 2013, č. 281 ze dne 30.8. 2013, č. 283 ze dne 30.8. 2013, vykazující závažné vady obsahové, zejména podstatnou informaci o pravosti díla, a tyto posudky byly vypracovány na falzifikáty uměleckých děl,

t e d y

obžalovaný J. P.

ad 1)

j e d n a k

neoprávněně zasáhl do zákonem chráněných práv k autorskému dílu,

j e d n a k

ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil takovým činem škodu nikoli malou,

ad 2)

j e d n a k

padělal výtvarné autorské dílo a napodobil výtvarný projev jiného autora v úmyslu, aby nové dílo bylo považováno za původní dílo takového autora, a dopustil se takového činu ve velkém rozsahu,

j e d n a k

- sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby sebe obohatil tím, že uvede někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

obžalovaný PhDr. T. M.

ad 3)

jako znalec podal nepravdivý znalecký posudek,

č í m ž s p á c h a l i

obžalovaný J. P.

ad 1)

j e d n a k

trestný čin porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi dle § 152 odstavec 1 zákona č. 140/1961 Sb., ve znění účinném do 31.12. 2009,

j e d n a k

trestný čin podvodu dle § 250 odstavec 1, odstavec 2 zákona č. 140/1961 Sb., ve znění účinném do 31.12. 2009,

ad 2)

j e d n a k

zločin padělání a napodobení díla výtvarného umění dle § 271 odstavec 1, odstavec 3 písmeno b) trestního zákoníku,

j e d n a k

zločin podvodu dle § 209 odstavec 1, odstavec 4 písmeno d) trestního zákoníku dílem dokonáný, dílem nedokonáný ve stádiu pokusu dle § 21 odstavec 1, § 209 odstavec 1, odstavec 4 písmeno d) trestního zákoníku,

obžalovaný PhDr. T. M.

přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku dle § 346 odstavec 1 trestního zákoníku,

a o d s u z u j í s e

obžalovaný J. P.

podle § 271 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **3 (tři) let**.

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **5 (pět) let**.

Podle § 70 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest propadnutí věci**, a to:

- malířský stojan dřevěný,
- sada štětců ve sklenici – 39 ks,
- plastová dóza s bílou tekutou hmotou – 500 g,
- plastový box s barvami v tubách – 136 ks,
- 2 tuby tmel – 360 g,
- plastové misky se zbytky barev,
- dřevěný rám obrazu – 64,3 cm x 54,5 cm,
- sada namočených štětců – 5 ks,
- sada štětců – 6 ks,
- 2 ks sprej - Acrylic Picture 400 ml a Prisma Color 400 ml,
- sprej Acrylic Picture,
- plastový box s použitými hřebíky,
- plechovka barvy Balakryl Uni – 0,7 kg
- černý štětec,
- 3 ks skleněných lahviček – Arabská guma, Acrylic Varnish Matt, Firmish Entfermer,
- plechovka Terpentin Oil – objem 1.000 ml,
- 2x igelitový sáček s práškovou hmotou,
- skleněná láhev – Dilnent, 200 ml,
- 2x šedý sáček do vysavače, použitý s obsahem,
- hnědá skleněná láhev - olej lněný UMTON, 200 ml,
- 18 ks barech temperových v tubě,
- lepidlo na tapety APEKO,
- plechovka – akrylátový lak, 375 ml,
- štětec SPOCAR,
- obraz v dřevěném rámu, motiv krajina se stromy, rozměr 41,5 cm x 73, 5 cm, signatura Jindřich Veselka,
- obraz bez rámu, motiv horská krajina, rozměr 67,5 cm x 97 cm, signatura J.

Podešva,

- obraz v dřevěném rámu, motiv zřícenina hradu, rozměr 41,5 cm x 77,5 cm, bez signatury,
- obraz v dřevěném rámu, motiv sopka s oblakem dýmu, rozměr 47 cm x 17,5 cm, bez signatury,
- plátno na rámu, rozměr 65 cm x 85 cm,
- obraz bez rámu, motiv zátiší s hroznovým vínem, rozměr 40 cm x 50 cm, signatura Jindřich Veselka 55,
- obraz bez rámu, motiv postava bez tváře, rozměr 65, 5 cm x 47 cm, bez signatury,
- obraz bez rámu, motiv krajina se stromy, rozměr 40 cm x 32,5 cm, signatura Kalvoda,
- obraz bez rámu, rozměr 31,5 cm x 36,5 cm, motiv zátiší s poháry, bez signatury,
- plátno na rámu, rozměr 35 cm x 24 cm,
- dřevěný rám, rozměr 79 cm x 109,5 cm, poškozená spodní část a levý horní roh,
- dřevěný rám, rozměr 78,5 cm x 62 cm,
- dřevěný rám, rozměr 98,5 cm x 79 cm,
- dřevěný rám, rozměr 51,5 cm x 62 cm,
- dřevěný rám, rozměr 52 cm x 44,5 cm,

keré se nacházejí v depozitu Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor obecné kriminality, Ostrava, Českobratrská 10, pod č.j. KRPT-88844/TC-2013-070072.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradě způsobené škody poškozeným:

- I. L., nar. XXXXX, bytem XXXXX č. XXXXX, **částku ve výši 632.250,- Kč,**
- J. Z., nar. XXXXX, bytem XXXXX č. XXXXX, **částku ve výši 516.000,- Kč.**

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškození I. L. aj. J. Z. odkazují se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

obžalovaný PhDr. T. M.

podle § 346 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **8 (osmi) měsíců.**

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **24 (dvacetičtyř) měsíců.**

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu práce soudního znalce v oborech ekonomika - odvětví ceny a odhady ve výtvarném umění, a školství a kultura - odvětví výtvarné umění, na dobu 24 (dvacetičtyř) měsíců.**

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradu způsobené škody poškozeným:

- I. L., nar. XXXXX, bytem XXXXX č. XXXXX , částku ve výši 28.000,- Kč,
- J. Z. , nar. XXXXX, bytem XXXXX č. XXXXX, částku ve výši 6.000,- Kč.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškození I. L. a J. Z. odkazují se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Soud se nejprve zabýval ve vztahu ke skutku pod bodem 1) rozsudku *otázkou časové působnosti* nového trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., který je účinný od 1. 1. 2010, a zjistil z hlediska trestnosti činu, za nějž je obžalovaný odsuzován, že je nutno jeho jednání posoudit podle zákona č. 140/1961 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále jen „trestní zákon“), tedy dle zákona účinného v době, kdy byl trestný čin, jehož se obžalovaný dopustil, spáchán. Trestní zákon jednání obžalovaného kvalifikuje jednak jako trestný čin porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi dle § 152 odstavec 1 trestního zákona s trestní sazbou do dvou let odnětí svobody a jednak jako trestný čin podvodu dle § 250 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákona s trestní sazbou od šesti měsíců do tří let, kdežto nový trestní zákoník jednání obžalovaného kvalifikuje jednak jako zločin padělání a napodobení díla výtvarného umění dle § 271 odstavec 1, odstavec 2 písmeno c) trestního zákoníku s trestní sazbou od jednoho roku do pěti let odnětí svobody a jednak jako přečin podvodu dle § 209 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku s trestní sazbou od jednoho do pěti let. Je tedy zcela zjevné, že starý trestní zákon je pro pachatele příznivější, resp. není méně nepříznivý.

Po provedeném dokazování u hlavního líčení vzal soud za prokázaný skutkový stav a vinu obžalovaných J. P. a PhDr. T. M. tak, jak je konstatováno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Obžalovaný J. P. v rámci přípravného řízení k vytýkané trestné činnosti uvedl, že usnesení o zahájení trestního stíhání se zakládá na pravdě, dále upřesnil, že obrazy dělal z důvodu, že o ně byl zájem a pan L. si jimi chtěl vyzdobit penzion. Vůbec jej nenapadlo dělat na obrazy znalecké posudky a prodávat je dál, přičemž se domníval, že L. ví o tom, že se jedná o kopie, neboť mu je prodával za nízkou cenu a že je mu jasné, že za tak nízkou cenu to nejsou originály, ale L. se neptal a nezajímal se o to, takže to byla chyba obžalovaného, že jej o tom neinformoval. Na dotaz L., odkud obrazy jsou, obžalovaný uváděl, že od lidí, kteří vykupují pozůstalosti, tito to pak nechají zalevno, protože tomu nikdo nerozumí. Toto mu říkal, když tam byl osobně. Poprvé, když byl u L. osobně, tak mu říkal, že je to od lidí, kteří tomu nerozumí, že by si to měl nechat ověřit a on říkal, že tomu rozumí, že je odborník, jediný na Valašsku s M.. Říkal, že mu M. na všechny obrazy dělal posudky, na ty obrazy, které mu dával K., a že je to stoprocentně pravé. Po první várce, co mu obžalovaný přivezl, chtěl další, že je to pravé, protože M. mu na to napsal papíry. Obžalovaný L. osobně vozil pouze autory Podešvu, Hofmana a Schneiderku, byli to jediní autoři, které maloval. Dále uvedl, že je pravdou, že i svědek K. vozil L. obrazy, které namaloval právě

obžalovaný, ale taky L. vozil i obrazy, které měl odjinud, ale zdroj nevěděl. K. nevěděl, že obrazy maloval obžalovaný, tento mu pouze říkal, že v Čechách jsou přijatelné ceny až směšné, že se dají sehnat, když se objíždějí starožitnosti, K. to nikdy neřešil. Obžalovaný dodával K. obrazy po dobu cca 3-4 let, první rok jich bylo pro velký zájem nejvíce, posléze však klesaly ceny a obžalovanému se to již nevyplatilo. Když se pak od L. dozvěděl, že mu K. dluží peníze a na Vsacký Cáb nemůže jezdit, tak tam poslal syna M.. Předtím, než tam M. jel, tak L. poslali nabídku obrazů mailem, a když se mu líbily, tak to tam M. zavezl, byl tam dvakrát. Obžalovaný tam začal jezdit až v poslední fázi, kdy už neměl s K. nic společného, začal tam jezdit sám za sebe. Takto byl u L. asi čtyřikrát nebo pětkrát. Obžalovaný osobně prodal L. maximálně 15 obrazů, L. na něj pak hrál takové habadůry, že na mailu napsal, že se mu obrazy líbí, a když tam přijel, tak říkal, že vypadají hůř než na mailu a že je nechce, že jediné, že by obžalovaný šel s cenou dolů, a to už potom bylo za pakatel. Nikomu jinému obrazy nenabízel, ale ví, že K. s obrazy jezdil rovněž za Z., zejména když K. nezastihl L., tak pak jel za Z., nebo naopak. Navíc Z. s L. se moc nemuseli, tak u nich musel prodávat K. tajně, protože jinak s tím měl obrovské problémy. Dále uvedl, že o zisk z obrazů se s K. dělili napůl, obžalovaný měl nějakou částku navíc pouze na benzín, což bylo vždycky 4.000,- Kč, jinak se dělili napůl. Nikdy však nevěděl, za kolik K. obrazy prodal, bylo to na dobré slovo. Kromě K. a syna M. pak obrazy zavezla jednou jeho přítelkyně S. B., jednalo se o 3 obrazy – Černý, Gross, Hofman, přičemž pouze Hofmana maloval obžalovaný, zbývající nedělal. L. za Grosse a Černého dal za každého 1.000,- Kč s tím, že tyto autory nesbírá, vzal si je jako dekoraci. Za Hofmana dal 2.000,- Kč. Obrazy Černého a Grosse měla B. od obžalovaného, kdysi je sehnal a dal jí je, aby je dala do aukce. Tenkrát s ní jel, ale řekli jí, že je nechtějí, tak jí řekl, ať si je pověsí na zeď. Toho Hofmana vezla L., jel s ní a čekal na ni v autě, ona nevěděla, že u L. on sám v minulosti již byl. Obrazy maloval od září roku 2010, maloval je vždy doma, tj. ve XXXXX, v XXXXX a v XXXXX. Dále se obžalovaný vyjádřil ke způsobu tvorby, tj. popsal, jak ve starožitnictvích a bazarech nakupoval staré obrazy i s rámy za nízké ceny, ty pak doma připravoval na novou malbu zbrúšením plátna a nátěrem vrstvou balakrylu. Na takto upravené plátno posléze nanášel novou malbu. Kopie obrazů dělal z finančních důvodů, aby zabezpečil rodinu. Nikdy nechtěl nikoho poškodit, proto obrazy prodával za nízké částky a nikdy je nevydával za originály. Dále uvedl, že pokud jde o obrazy zajištěné při domovní prohlídce, tak namaloval ty, které jsou signovány jeho jménem, dále namaloval obraz signovaný František Podešva, tento maloval temperami, nebyl domalovaný. Obraz maloval podle motivu, který našel někde na internetu. Jednalo se o motiv Augustina Mervarta, ale podepsal jej podpisem Františka Podešvy, tento obraz nemaloval za účelem zisku, chtěl jej nabídnout L. jako novou kopii, aby si jí vzal jako dekoraci na hotel. Nechtěl mu říct, že obraz maloval, ale chtěl mu říct, že se nejedná o originální dílo Františka Podešvy. Ostatní obrazy, které byly zajištěny v jeho bytě, byly buď přípravou na nové malby, které chtěl užít pro malování svých vlastních děl, a dále se jednalo o obrazy, které nakoupil ve starožitnictvích a vetešnictvích a neznal jejich pravost. Obraz selky nemaloval, jenom jej vyčistil, nalakoval a poslal přes L. nějakému znalci na Uprku a ten řekl, že o to nemá zájem, tak si obraz nechal doma jako dekoraci bez úmyslu ho někdy někde v životě prodat. Pokud jde o obraz, který je opatřen na zadní straně štítkem s podpisem Františka Hudečka, tak se jedná o bezcenný obraz, na který nakreslil motiv obrazu holandského mistra De Heema. Tento obraz namaloval za účelem jeho dalšího prodeje. Obrazy Jindřicha Veselky jsou bezcenné obrazy z bazaru, tyto zakoupil kvůli rámcům stejně jako obraz zobrazující hradní věž. Ještě měl doma jeden rozmalovaný obraz, rovněž toho holandského mistra, ten si maloval pouze pro svou potřebu. Dále k dotazům uvedl, že valašské mistry

nikdy nedával do aukčních síní, do aukce dal za svůj život jen dva obrazy, a to byly obrazy malíře Součka, které měl přímo od jeho dcery, paní S., jednalo se o originály. Dále obrazy prodával ještě přes V. T., to byly právě ty dva výše zmíněné obrazy Součka. Celkem namaloval do 80 obrazů valašských autorů. Namalovat jeden obraz mu trvalo jeden den, další den schnula fermez a jeden den byl nutný na vyvětrání zápachu. Při dalších výsleších v rámci přípravného řízení obžalovaný využil svého zákonného oprávnění a ve věci nevyprávěl. U **hlavního líčení** obžalovaný uvedl, že v Ostravě neprodal jediný obraz. Paní S. B. byla jeho přítelkyně. Pokud jde o obrazy, tak má prostě odmalinka vztah k umění, hlavně k modernímu umění 20. let, jako třeba skupina 42 atd. Mám k nim obdiv, ale nemůže si dovolit koupit díla těchto malířů, protože je to strašně drahé. Nic neviděl na tom, a do dnešní doby věří tomu, že na tom nic není, že namaluje obraz a pověsí si ho na zeď. Pokud jde o S. B., tak když odjížděl, tak jí ty obrazy daroval a teoreticky S. je dospělá žena a ať si s nimi dělá, co chce. Nezdovídá za ni, a jestli panu K. ty obrazy prodala, tak kdyby byly originální, tak by pan K. za ně dal 2 milióny, ale jelikož to byly kopie, tak za ně dal 50.000,- Kč. V demokratických zemích v Evropské unii se běžně malují kopie, a když je prodáte jako kopie, tak na tom není nic špatného, to se běžně dělá, ale nesmíte je prodávat jako originály. S. je zřejmě prodala jako kopie, protože ta cena odpovídá kopiím, takže v tom nevidí nic špatného. Pokud jde o pana Z. a, tak toho v životě neviděl, nikdy mu neprodal jediný obraz. A jestli mu to prodával pan K., tak pan K. za toto nese odpovědnost, protože je dospělá osoba a obžalovaný panu K. jasně řekl, že prostě to jsou kopie a ať je prodá jako kopie, jestli o to mají zájem nebo ne. Pan L., to bylo to samé. Nikdy neprodával obrazy jako originály, nikdy ani obrazy jako originály nenabízel. Staral se o dvě děti, a kdyby pochybil, tak by riskoval, že by děti byly v děčáku, nemohl si dovolit riskovat. V případě pana K. a nikdy nevěděl, za kolik obrazy tento prodal. Prostě přijel a dal mu za jeden obraz v průměru 2.000,- až 3.000,- Kč. Dělili se jako by napůl. Pan K. za obrazy mohl dostávat daleko více, ale obžalovaný s K. nikdy nejezdil, takže nemohl ani vědět, kolik za ně dostal. Dále dodal, že K. mu vykládal, že L. o sobě tvrdí, že je jediný znalec na Valašsku a že když on řekne, že obraz je pravý, tak prostě pravý je. Na to obžalovaný K. říkal, že doufá, že L. říká, že jsou to kopie, K. to obžalovanému potvrdil s tím, že L. chce pouze do jídelny dekoraci obraz. Dále uvedl, že L. měl na K. a nějaké směnky, takže ho v podstatě vydíral, tedy že pokud mu nepřinese obraz, tak ho dá k policii a K. se bál, že ho zavřou. K. obžalovanému říkal, že vždy podepisoval prázdný papír a L. si tam dopisoval ceny a takové věci. Nikdy by jej nenapadlo, že k tomu někdo napíše papíry, protože i podpis byl jiný, styl jiný. Taky nemůže za to, že L. je podnikatel, který z toho vytrískal peníze, nechal si udělat posudky a prodával to pak za takové částky. S tím nemá nic společného. K dotazům u hlavního líčení uvedl, že pokud jde o skutek pod bodem 1) rozsudku, pak ty čtyři obrazy měl na stěně jako dekoraci. Když se stěhovali, tak vzali nejnútnější věci, obrazy tam nechali, resp. ty si vzala paní B.. Obrazy maloval obžalovaný, a to stejným způsobem jako ty ostatní obrazy. Paní B. věděla, že to nejsou originální díla, protože viděla obžalovaného je malovat. Nedával jí k tomu žádné pokyny, co s nimi má dělat. Žádné peníze od ní za obrazy nedostal. Ke skutku pod bodem 2) rozsudku dále uvedl, že přesně neví, o jakých 194 obrazech jde. Nemůže se tedy ani vyjádřit k tomu, zda všechny tyto obrazy namaloval. Dále uvedl, že se nesnažil valašské autory kopírovat, jen napodoboval motivy, jak si myslel, že by měly valašské motivy vypadat. Stejně to bylo u podpisů, nekopíroval je, jen napodoboval. Pokud byl dotazován na valašské autory, tak pan L. potřeboval dekoraci a pan K. to zkusil, protože v té době byli oba dva na pracáku, dělali si řidičák skupiny D. Tak to zkusili a obžalovaný začal malovat, protože po tom byla poptávka. Takže ten první obraz na

motivы valašských autorů namaloval až poté, co se seznámil s panem K.. On sám prodal L. přímo asi 10 obrazů, a to v době, kdy už za L. nemohl jezdit K.. Nikomu jinému než K. obrazy nepředával, aby je dále prodával. V případě paní J. je pravda, že jí jeden obraz nechal a říkal jí, ať ho někomu nabídne. Takže ho zřejmě prodala panu Z.. Někdy poprosil syna M., jestli by nebyl tak hodný a nepřivezl panu L. obrazy. Když vozil obrazy přímo L., tak mu L. vždy předal papír, který prázdný podepsal s tím, že tam pak dopíše iniciály. Stejně to dělal i s K., to mu K. říkal. Nikdy se L. nepředstavil jiným jménem. L. přímo řekl, že ty obrazy maloval on, na to mu L. řekl, že on sám ví, jestli je ten obraz starý nebo nový, protože je odborník. L. nikdy neřekl, že maloval i obrazy, které vozil K., nevěděl k tomu důvod. Dále obžalovaný uvedl, že pana Z. vůbec nezná, viděl jen jednou, když šel kolem jeho galerie. To, že K. vozí obrazy i Z., zjistil, až když už tam K. jezdil docela dlouho. Od K. a věděl, že Z. s L. se tzv. předhánějí a nemusí se, jeho to ale nezajímalo. Když K. přijel a řekl mu, že např. za obraz dostal 20.000,- Kč, takže se vždy dělili na půl, K. dal obžalovanému vždycky půlku a tím to končilo. Písemné doklady nikdy nedostával ani nedával. Doktoru K. nikdy neprodával žádný obraz, zná ho z aukce, resp. z jeho aukčního domu. Dále k dotazu uvedl, že je možné, že kromě Mataly, Grosse, Foltýna, Kremličky, Podešvy, Hofmana a Schneiderky, maloval i jiné autory, tak uvedl, že to je možné, ale nikdy je neprodával jako originály. Jména si nepamatuje, ale ví, že se u něj našel Joža Uprka. Jinak maluje odmalinka, takže určitě maloval nějaké německé nebo americké autory, třeba když někdo chtěl kopii. Peníze, které získával prodejem obrazů, použil na živobytí pro sebe a své syny a na jejich hokej. Dále uvedl, že obžalovaného M. nezná vůbec, nikdy se nesetkali, nikdy ho nevyhledal za účelem vypracování znaleckého posudku. Až ke konci se dozvěděl, že asi M. píše pro L. posudky, snad prý automaticky a snad i dopředu. Na to L. nic neřekl. Ani mu znovu nezdůraznil, že ty obrazy jsou kopie, bylo to tak, že L. pořád opakoval, že je jediný tady na Moravě, který to zná, který o tom rozhoduje, a všichni ostatní jsou blbí, nikdo tomu nerozumí. To pak nemá cenu se s ním hádat. Po přečtení výpovědi z přípravného řízení pak uvedl, že první výpověď učinil pod nátlakem, protože když jej sebrali, tak sebrali i jeho syna. Při výslechu mu pak řekli, že se syn zhroutil, a že když se přizná ke všemu, tak že jej pustí, tak to všechno rychle vysolil, podepsal a šli. Tedy to, co na policii uvedl, říkal narychlo a pár věcí je tam nepravdivých, prostě některé čtené věci mu tam nesedí... Ale nepamatuje si přesně, co říkal, takže neumí ani odpovědět na otázku, zda si policisté sami celou jeho výpověď nevymysleli. Pokud byl znovu dotazován, tak uvedl, že to asi řekl, když je to tam napsané, prostě to asi musel říct. Jenom to bylo v rychlosti, takže tam asi něco přepísl. Určitě si to policisté nevymysleli. Činili na něj nátlak přes syna. Pokud byl znovu dotazován přímo na část výpovědi, kdy jednou uvedl, že L. řekl, že obrazy maloval on, a v druhé výpovědi uvedl, že L. neříkal, že obrazy maloval, myslel si, že je mu jasné, že to nejsou originály, a to podle ceny, tak k tomu uvedl, že je to strašně zamotané. Pokud byl dotázán, z jakého důvodu říkal L., že obrazy jsou z pozůstalosti, tak protože se na to L. pořád ptal, a to i K. a, navíc je L. nabádal, aby ještě prolézali starožitnosti a všechno možné. Dále pokud mu bylo předestřeno, že se jinak vyjádřil ve svých výpovědích co do okruhu malířů, které maloval, tak k tomu uvedl, že to myslel tak, že L. a Z. jiné autory, než valašské nemaloval. Pokud to někdy vyznělo jinak, tak to bylo z důvodu nátlaku policie. Pokud byl dotazován dále k tomu, zda tedy říkal nebo neříkal K., zda obrazy, které mu předával, maloval, tak uvedl, že se o tom nikdy nebavili, prostě to K. a vůbec nezajímalo, převzal si obrazy, dal mu pak půlku z toho, co dostal. Nic víc spolu neřešili, asi ani nevěděl, že obrazy maloval obžalovaný. Pokud byl dotazován na další rozpory mezi svými výpověďmi, tak nakonec uvedl, že byl pod nátlakem, policisté si nic nevymysleli, ale vypovídal v rychlosti, měl to pomotané, tak

vypovídal, ať to má za sebou, něco si i vymyslel. Policii nelhal, prostě byl mimo. Dále k dotazu státní zástupkyně uvedl, že obrazy týkající se předstíraného převodu maloval on, autorský zákon zná, dle něj kopie může malovat, ale musí se to prodávat jako kopie. Pokud byl dotazován, zda mě obrazy, které takto vyhotovil, označeny jako kopie, tak uvedl, že neví, jak se značí kopie. Dále k dotazům zmocněnců uvedl, že pan K. věděl, že obrazy jsou kopie, K. a používal, protože bydlel od L. daleko, nikdy nevěděl, za kolik přesně obrazy K. prodal, věřil mu a pak šli na polovic. U hlavního líčení, při kterém byly předloženy všechny zajištěné obrazy, obžalovaný označil, které obrazy namaloval, př. které nenamaloval s tím, že uvedl, že obraz č. 6 určitě nemaloval, taktéž obraz č. 11. Dále nemaloval obrazy č. 15, 18, 21, 22, 25, 56, 66, 67, 70, 80, 83, 97, 105, 117, 122, 126, 136, 137, 142, 143, 146, 157, 168, 170, 175, 177, 178, 179, 182, 181, 183, 184, 197, 198. U těchto obrazů by řekl, že si je jistý, že je nemaloval, u ostatních obrazů si není jistý, jestli je namaloval, neboť jsou všechny stejné. Určitě maloval obrazy č. 37, 45, 59, 71, 77, 109, 133, 135, 148, 156, 171. Dále uvedl, že pokud pak jde o obrazy, u kterých si není jistý, je to dáno tím, že je to delší dobu, navíc je mu 50 let. A aby byl upřímný, obrazy jsou jeden jak druhý, doma si je žádným způsobem nefotil. U těch, u kterých si je jistý, že je maloval, tak si je jistý hlavně podle rámu.

Obžalovaný PhDr. T. M. v rámci **přípravného řízení** k vytykané trestné činnosti uvedl, že výrok usnesení o zahájení trestního stíhání se nezakládá na pravdě, neboť je přesvědčen, že obrazy, které hodnotil, jsou pravé. Při hodnocení obrazu nemohl používat chemické metody, tedy používá jen indicie mechanické. Nepředpokládal, že mu někdo lže. Když hodnotil obrazy pro pana L., tak on se deklaroval jako sběratel a předkládal mu obrazy, u kterých mu třeba řekl, že je má od nějakého učitele. Obžalovaný viděl indicie jako starý rám, protektorátní nálepkou, stáří materiálu, na kterém to bylo namalováno, to bylo nepochybné. Neměl důvod nedůvěřovat. Dále k dotazům uvedl, že znaleckou činnost vykonává od roku 1996, podstatou je hodnocení výtvarných děl, a to jak v oblasti ekonomika, to znamená stanovení ceny a tak v oblasti hodnoty kvality a pravosti, záleží na vzneseném dotazu, tedy, co kdo chce, nebo stanovení míry škody pro pojišťovnu. Nespecializuje se na konkrétní autory, spíše 19. a 20. století, ale hodnotil i zahraniční autory, nejvíce pak samozřejmě díla v regionu. Osobně se znal s Hofmanem. S Podešvou ani se Schneiderkou se neznal osobně. Znal se s paní P., protože dělal výstavu Podešvy k nějakému nedožitému výročí. Dále uvedl, že začal pracovat v oblastní galerii ve Zlíně, pak byl v okresním vlastivědném muzeu Vsetín, pak pracoval na Univerzitě Tomáše Bati jako odborný asistent ději kultury. Potom byl na odboru kultury Krajského úřadu Zlínského kraje a poslední tři roky před důchodem pracoval v Krajské galerii výtvarného umění ve Zlíně. Pokud se měl vyjádřit konkrétně ke své činnosti při znaleckém zkoumání výtvarného díla, tak obraz si prohlédne, zjistí si technické údaje k tomu, podívá se, v jakém je stavu, katalogové údaje, jako je materiál, technika, rozměry, signatura, to zjišťuje jako první, pak si udělá popis, eventuálně si to vyfotí, pak se nad tím zamyslí a podle toho, co dotyčný chce, proč to potřebuje, tak se podle toho na to zaměřuje. Používá k tomu lupu, nějaké světlo nebo si vyfotí nějaký detail. O historii obrazu se dozví většinou od člověka, který mu jej předkládá, jinak nemá možnosti si to zjišťovat. Využíval také potenciálu knihovny výtvarného umění ve Zlíně. Pokud jde o pana L., tak s tím jej seznámil pan K., k tomuto měl důvěru, proto ho ani nenapadlo pochybovat o důvěryhodnosti pana L.. *Vůbec nepřemýšlel, že by mu nepředpokládal originály obrazů. U pana Z. a to bylo tak, že ho pokládal za seriózního člověka.* Má za to, že Z. si u něj nechal dělat posudky kvůli dalšímu prodeji, L. si dělal sbírku, ale taky s obrazy obchodoval. Neptal se jich, za kolik obrazy pořídili. Je

možné, že dělal posudky i pro pana K. a, ale nepamatuje si na něj, poznalo by se to však ve znaleckém deníku. Historii konkrétních obrazů nezjišťoval na internetu, díval se jen třeba na stránky galerií. Pokud byl dotazován, podle čeho určuje, jakými barvami byl obraz namalován, tak uvedl, že podle struktury povrchu, akrylové barvy mají obdobnou strukturu jako olejové. Při rozeznání temperové barvy od olejové záleží na tom, jak je temperová barva zředěná, když je více ředěná, tak je struktura hladká, kdežto v olejové malbě zůstanou stopy média, kterým je to malováno. To, že pan L. v krátkém časovém úseku předložil velké množství obrazů valašských mistrů, vnímal tak, že je sbíral, a že když byl členem horské služby, chodil po kopcích, tak mohl ledacos sbírat. Navíc třeba Schneiderka některé své dluhy platil svými díly. Nebylo ani nic mimořádného, že se objevilo tolik nových motivů těchto malířů, to že je předtím neviděl, neznamenal, že nemohli existovat. Na to, že se objevily nějaká falsa, jej upozornil pan M., který mu řekl, ať se zajede podívat na Kyčerku, že je tam plno fals. To bylo někdy v létě 2012, na Kyčerce nebyl. Pak ještě slyšel, že paní V., dcera Hofmana, tvrdí, že se objevila nějaká falsa, ale tomu nedával žádný význam, protože si myslel, že to je marketingová taktika z její strany. Těmto informacím nedával moc význam, pustil to z hlavy, špatných obrazů viděl v životě spousty. Pokud byl dotazován, zda když by při posuzování obrazů zjistil, že se nejedná o originál, tak zda by to do posudku uvedl, tak uvedl, že nepředpokládal, že to jsou falsa. Kdyby to zjistil, tak by ten posudek ani nedělal, řekl by to tomu majiteli a posudek by ani neměl cenu. Posudky dělal proto, že jej o to žádali, začal je dělat v době, kdy tato služba byla nedostupná. V době, kdy hodnotil předmětné obrazy, tak neměl finanční problémy, ze zaměstnání odešel do důchodu, dluhy neměl a nemá. Nikdy nezjistil, že některý obraz je falzifikát a zatajit to, ani jej nenapadlo, že by se to někomu vyplatilo falzovat. Obžalovaného P., resp. s jeho jménem, se setkal až v průběhu vyšetřování. Pro pana L. mohl vypracovat asi 50 posudků, byli to regionální autoři. Pro pana Z. jich pak vyhotovil asi desítku, převážně na Hofmana. O původu obrazů mu L. tvrdil, že objíždí různá starožitnictví, že v Čechách se to prodává levněji, něco koupil i na severní Moravě. Pan Z. u jednoho obrazu uvedl, že jej měl od nějakého učitele P., profesora na gymnáziu, o jiném původu se nebavili. Obraz zkoumal vizuálně asi 15 až 30 minut, prohlédl jej z obou stran, zjišťoval stav, stáří a pomocné indicie. O pravostech těchto obrazů neměl pochybnosti, pana Z. a považuje za seriózního člověka a pana L. taky tak považoval. Na závěr uvedl, že to dělal proto, že byl přesvědčen o tom, že je to pravé a vůbec si nepřipouštěl, že by to tak nebylo. Všechno dělal poctivě, zdaňoval to a zapisoval to poctivě. U hlavního líčení obžalovaný uvedl, že vše sepsal do svého stanoviska a žádné nové informace nemá. Dále uvedl, že nepochybně z toho všeho vyplývá, že se zmylil, ale ty posudky nejsou neúplné. Jsou na žádost objednavatele stručné, ale mají všechny náležitosti, které vyžaduje příslušná vyhláška. K dotazům, jak prováděl znalecké zkoumání, uvedl, že obraz si prohlédl, udělal si předepsaný popis. Nejdříve zjistil tzv. katalogové údaje, tzn. jméno autora, techniku, rozměry a pak se věnoval samotnému obrazu. Prohlédne ho zepředu, zezadu, zjistí, co tam je, zejména autentičnost materiálu, toho zlatého rámu, toho dřeva apod. Ví, že pro pana L. dělal posudků více než 39, resp. pro pana L. i pro pana Z.. Na obraze zjistí katalogové údaje, udělá popis a zjistí, jak by si ho zařadil na žebříčku určité kvality a od toho se odvíjí cena. Dívá se na hlavně na ten samotný obraz a na signaturu. Dále zjišťuje techniku malby, tu zjišťuje víceméně opticky, a to je právě ten problém, protože když je obraz přelakovaný, tak tempera vypadá jako olej. Dále uvedl, že on nedělá chemické zkoušky, protože k tomu není ani oprávněn. Nemá zařízení, není ani malíř, ani státem uznaný restaurátor a nemůže v případě, že by takto podezření nepotvrdilo, tak vlastně poškodí někomu obraz. Kromě toho ani neměl důvod to předpokládat, protože takových sběratelů, jako je pan L. zná víc, mají velké sbírky a

chtějí si to uspořádat a z nějakého důvodu se třeba pochlubit tím, co mají. Pan L. chtěl posudek na cenu, neptal se na pravost, ale je pravdou, že kdyby zjistil, že obraz není originál, tak by mu to řekl a posudek by ani nedělal. Tedy zajímá jej i pravost, ale u těchto obrazů předpokládal, že jsou pravé, resp. nepředpokládal, že by tady někdo vůbec vyrukoval s nepravými obrazy, protože si myslí, že se to nevyplatí. Kdyby obrazy obžalovaný P. signoval svým jménem a prodával je volně podle Hofmana nebo podle Schneiderky, tak by za ně dostal pravděpodobně více, nemusel jít do rizika. Techniku malby u obrazů zjistil, většinou to byl olej na plátně. Podkladový materiál byl většinou plátno, někde možná dřevo nebo překližka, nebo nějaká lepenka. Tak jak to malíři používají. Pohledem nezjistil, že se jedná o temperu, která je přetřena lakem, podle něj to ani pohledem zjistit nelze. Pokud jde o motivy obrazů, tak sami malíři malovali řadu obrazů na stejné motivy v různých variantách a pod mnoha názvy. Dále k dotazům uvedl, že znalece začal dělat v roce 1993 nebo 1994, pro L. a Z. a začal dělat znalecké posudky asi v roce 2011. Nebylo mu nápadné, že se najednou objevilo větší množství děl předmětných tří autorů, neboť když přišel k panu L., tak ten měl interiér zaplněný obrazy, z toho vždy něco vybral a chtěl posudek, choval se jako vděčný sběratel. Říkal: tento se mi líbí víc, ten si nechám, tento asi prodám. Za znalecký posudek účtoval zpravidla 1.000,- Kč, časově zkoumání i s vyhotovením posudku to bylo tak, že asi 2 hodiny byl u těch obrazů, obvykle to bylo po 5 kusech, pak to doma sepsal, to čas nepočítal. Znalecké posudky vypracovával i pro jiné osoby, než pro L. a Z. a, např. pro různé veřejné instituce, policii nebo soud. Dále k opakovanému dotazu uvedl, že by opravdu nevypracovával znalecký posudek, pokud by zjistil, že obraz není pravý. V minulosti se mu to stalo, ale ne u pana Z. a, u něj to ani nepředpokládal. Rovněž se mu to nestalo ani u pana L.. Další věc, kterou na obraze zkoumal, byla signatura, tedy podpis. Zkoumal, zda tam je, jak vypadá. Vypadalo to věrohodně, nevzbudilo to u něj podezření. Pokud obžalovaný P. uváděl, že dělal podpisy na obrazech úplně jiné, tak obžalovaný M. uvedl, že se určitě snažil je přiblížit, prostě to na něj působilo jako pravý podpis. V roce 2011, když začal dělat znalecké posudky pro pana L., jsem byl zaměstnán v Krajské galerii v Zlíně, příjem ke konci, než šel do důchodu, měl asi 24.000,- Kč hrubého. Manželka byla tehdy zaměstnaná, ona byla i krátce nezaměstnaná. Jejich situace byla celkem přiměřená. Dluhy měl jen část na rodinném domku, je to ještě dluh, když to stavěli svépomocí, je tam jen zbytková částka, kterou je škoda platit předem, jedná se o úvěr, ne velký. V období 2011-2013 neměli žádné finanční problémy. Od té doby, co v 15 letech odešel studovat, byl schopný vyjít s tím, co měl k dispozici. Pokud byla obžalovanému pro rozpory přečtena výpověď z přípravného řízení, tak uvedl, že v prvotní výpovědi jsou nepřesnosti, vyjadřování v té rychlosti, jak to zapisovali. Ten obraz, který byl údajně od profesora Pravdy, byl u Z., ne u L.. Ale v podstatě s předchozí výpovědí souhlasí, smysl je správně. Pokud se měl vyjádřit k tvrzení obžalovaného P., že jeden obraz namaloval za jeden den, tak k tomu uvedl, že pochybuje o správnosti svého rozhodnutí od chvíle, kdy je policisté přepadli. Samozřejmě věří tomu, že to tak je. Jenom nevěřil tomu, že by někdo riskoval postih kvůli tak nízkým částkám za obrazy, které by dostal i za své vlastní díla. Pokud mu bylo předestřeno, že ze svých odborných znalostí má stanovit, zda je to dílo pravé, nebo není, příp. jakou má hodnotu, ne předpokládat, že to tak je, když mu to tak předkladatel obrazu řekne, tak obžalovaný uvedl, že nyní je mu to jasné. *V případě pana Z. a byl postup stejný jako u L. s tím rozdílem, že on chtěl potvrdit pravost obrazu. Utvrzoval jej v přesvědčení, že se nevyplatí falšovat tyto regionální autory, že jejich ceny na trhu nejsou až tak zajímavé. Dále uvedl, že musí uznat, že Z. a L., jako sběratelům a znalcům, se rozhodl důvěřovat, když mu říkali, že je to pravé dílo, protože se to nevyplatí falšovat. Udělal chybu, že k tomu takto přistupoval, v té své naivní víře,*

přesvědčení. Pan L. ani pak Z. si ale dopředu nestanovili, že za každých okolností posudek vyzní, že to není falsum. K dotazům dále uvedl, že si uvědomuje postavení znalce, pokud se spoléhal na nějaká tvrzení ostatních osob, tak vždy u obrazů musí vycházet především z toho, co je mu sděleno, co mu řeknou. Pravost si jinak neověřoval, byl jaksi přesvědčený, že to pan L. pozná, že to jsou pravá díla, resp. oni jej požádali o posudek na obraz, který mu předložili a řekli mu, že je to ten a ten autor. On tam viděl podpis, viděl podobný malířský postup a byl přesvědčen, že ten obraz je pravý. Nezkoumal obraz chemicky. Při posuzování obrazů si věřil, a jak vyplývá z obžaloby, tak těch obrazů posuzoval více, než je součástí obžaloby, takže tam musely být mezi posuzovanými i pravé obrazy. Dále uvedl, že pokud jde o styl předmětných valašských autorů, tak všichni procházeli určitým vývojem, jednalo se o různou kolísavou kvalitu. Dále k dotazu obhájce uvedl, že na policii neměl k dispozici obrazy, o kterých se říkalo, že by měly být jako falsa, neviděl je a nemá ani k dispozici žádné písemné záznamy, tedy např. znalecký deník. Proto má za to, že se nemůže účinně bránit.

Po *provedeném dokazování a vyhodnocení všech důkazů* jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti v souladu s ustanovením § 2 odstavec 6 trestního řádu dospěl soud k závěru, že vina obou obžalovaných byla dostatečně prokázána bez důvodných pochybností.

Obžalovaný P. se k vytykané trestné činnosti částečně doznal, když popsal způsob provedení činů, přičemž zásadní relevanci soud přikládá jeho výpovědi učiněné v přípravném řízení, která je podpořena i ostatními provedenými důkazy. Naopak pozměněná výpověď z hlavního líčení byla jednak vyvrácena a zároveň ani sám obžalovaný nebyl schopen věrohodně vysvětlit předestřené rozpory v jednotlivých výpovědích, což dle názoru soudu svědčí pro tendenci průběh skutku upravit ve svůj prospěch ve snaze se vyvinit, a to vše v době, kdy mu již byl znám celý rozsah v přípravném řízení zajištěného dokazování, tedy zejména výpovědi svědků a závěry znaleckého posudku PhDr. Pavliňáka. Naopak soud považuje za zcela účelové tvrzení obžalovaného, že byl k výpovědi v přípravném řízení donucen, resp. vypovídal pod nátlakem, neboť obžalovaný nebyl schopen řádně vysvětlit, v čem spočíval nátlak policie a zejména nebyl schopen objasnit, zda skutečnosti uváděné v protokolu o výslechu obviněného si tedy policisté vymysleli, př. jak mohli policisté podrobnosti v protokolu uváděné znát. Nakonec se obžalovaný „uchýlil“ k tvrzení, že to asi musel uvést, když je to tam napsané, ale že si to nepamatuje, protože byl pod nátlakem. Je tedy zcela evidentní účelovost takového jednání obžalovaného a snaha co nejvíce zvrátit své původní usvědčující doznání. Nelze ani přehlédnout, že výpovědi obžalované jsou plně vzájemných rozporů, např. na jednu stranu obžalovaný uváděl, že nemaloval jiné obrazy než valašských autorů, ale na druhou stranu řekl, že pokud jde o obrazy ve skutku pod bodem 1) rozsudku, tedy obrazy autorů Mataly, Grosse, Foltýna a Kremličky, ty namaloval a viděla jej u toho i B.. Dále pak např. uvádí rozdílné skutečnosti ohledně toho, zda svědek K. věděl či nevěděl o tom, že předmětné obrazy maluje právě obžalovaný, když na jednu stranu uvádí, že to svědek věděl, pak zase uvádí, že to nevěděl, že to nepovažoval za důležité mu říkat a dokonce následně uvádí, že to byl právě K., který se o to žádným způsobem nezajímal. Stejně rozporně pak uvádí skutečnosti týkající se toho, zda poškozeným, zejména poškozenému L., sdělil, že se nejedná o kopie díla. V tomto směru pak soud nemá důvod nevěřit poškozenému L., že pokud by věděl, že se nejedná o pravá díla, neměl by o taková díla vůbec zájem. Navíc

sám obžalovaný ve své výpovědi uvádí, že poškozenému L. sám nebo prostřednictvím svědka K. a opakovaně uváděl, že obrazy pocházejí z různých pozůstalostí nebo starožitnictví v Čechách. Tímto tedy pro poškozeného vytvořil legendu, kterou zastřel skutečný původ obrazů.

Obžalovaný P. evidentně manipuluje s fakty dle své libosti, a to zejména po skončení vyšetřování, tedy v rámci řízení před soudem, když svými výpověďmi a postojem před soudem se dle názoru soudu snaží vnést do případu co nejvíce pochybností tak, aby dosáhl co nejmenší trestní odpovědnosti. Obžalovaný P. pak evidentně sám není schopen rozlišit, kdy uvádí pravdivé informace a kdy lže, v průběhu řízení uvádí rozdílné skutečnosti vztahující se k jediné události. Není ani bez významu skutečnost, že nebyl ani schopen (nebo ochoten) přesně specifikovat, které z předložených obrazů maloval s tím, že si všechny obrazy nepamatuje, neboť vypadají stejně jako druhý. Na druhou stranu byl ale přesně schopen uvést, které obrazy určitě nemaloval, přičemž se mimo jiné jedná o obrazy, o kterých ve svých dřívějších výpovědích uvedl, že je maloval, př. obrazy, které sám osobně předal osobám, které je následně vydaly. Např. se jedná o obraz č. 137, který předal policistovi v rámci předstíraného převodu, nebo obrazy č. 178, 182, 183 (ze skutku pod bodem 1) rozsudku), které zanechal paní B. a o kterých se přímo v jedné ze svých výpovědí vyjádřil, že je namaloval. Soud má tedy za to, že postoj obžalovaného u hlavního líčení, při kterém byly předloženy všechny zajištěné obrazy, svědčí o celém jeho postoji v rámci řízení před soudem, tedy co nejvíce zmírnit následky svého trestního stíhání (zmenšení počtu padělaných obrazů takovým krokem zajisté je). V tomto směru tedy nelze brát za jednoznačně prokázáno, že obrazy, které obžalovaný P. označil, že je nemaloval, že je skutečně nemaloval.

Pokud pak jde o výpověď **obžalovaného PhDr. M.**, pak soud neměl důvod pochybovat o její věrohodnosti, tedy snaze obžalovaného popsat všechny události tak, jak je vnímal beze snahy je nějak pozměnit ve svůj prospěch. I tak se výpověď obžalovaného dá označit za doznání, a to zejména co do subjektivní stránky trestného činu (viz níže k rozboru právní kvalifikace). Zejména soud poukazuje na opakované tvrzení obžalovaného, že *předpokládal*, že obrazy jsou pravé, neboť mu to tvrdili ti, kteří mu obrazy k vypracování znaleckého posudku předkládali, zejména tedy poškození L. a Z.

Zásadním důkazem pro posouzení viny obžalovaných v této trestní věci jsou závěry **znaleckých posudků z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady děl výtvarného umění 20. století**, když znalec PhDr. Petr Pavliňák podrobně posoudil všech 203 ks obrazů uvedených ve výroku rozsudku s jednoznačným závěrem o tom, že se jedná o falzifikáty děl různých českých malířů a jejich autorství bez jakýchkoli pochybností připisuje obžalovanému J. P.. Znalec u hlavního líčení popsal, jakým způsobem byl kontaktován policií, následně zpracoval odborná vyjádření a spolupracoval při domovních prohlídkách. Vyjádřil se ke způsobu posuzování obrazů při zpracování znaleckého posudku, tedy popsal, jak se věnuje vizuálnímu průzkumu, při němž vychází ze svých dlouholetých znalostí a zkušeností, případně jaké technické prostředky při posuzování využil a jaké má k dispozici. Dále se vyjádřil k postupům užívaným v plagiátorství, tj. používání starých rámců a materiálů, používání dobových nálepek, které jsou často použity mylně, což právě ukazuje na snahu pozměnit stáří obrazu, patinování za pomoci roztoku slabého čaje, lazurovými barvami nebo prachem z vysavače. Co se týče použité technologie, v posuzovaném případě znalec uvedl, že nebylo nutné použít zásadní technické prostředky, neboť zjistil, že všechny obrazy, vyjma jednoho, který byl nakreslen technikou pastelu, byly namalovány temperou, ačkoli byly vydávány za oleje. V této souvislosti znalec na dotazy zmocněnců a

obhájců upřesnil, že pouhá skutečnost, že se jedná o techniku tempery, nenavědčuje tomu, že jde o falsum, nicméně se jednalo o okolnost, která jej přiměla techniku blíže zkoumat. Nevyloučil, že uvádění autoři techniku tempery používali, avšak zdůraznil, že rychlost rozpouštění temper, blíže popsána ve znaleckém posudku a podrobně vysvětlená znalcem v průběhu hlavního líčení (tj. test vatovou tyčinkou), nasvědčuje tomu, že se jednalo o malbu čerstvou, nikoli starou více než 50 let. V případě, že malba nereagovala na uvedený test, tj. nebyla rozpustná ve vodě, provedl test terpentýnovým olejem, v němž se rozpouštějí olejové barvy, avšak tento test byl rovněž s negativním výsledkem, což nasvědčovalo použití akrylátových barev, případně akrylátového laku jako vrchní vrstvy na temperovou barvu, což znalec dalším průzkumem potvrdil. V této souvislosti znalec zdůraznil, že akrylátové barvy se začaly vyrábět až v 50. letech 20. století, je tedy vyloučeno, aby malíři tvořící v dřívějším období tyto používali. V případě pozdější tvorby znalec uvedl, že i přesto tyto barvy starými mistry používány nebyly, neboť malovali svými osvědčenými technikami. Ve vztahu k chemicko-technické zkoušce, tj. zkoušce vatovou tyčinkou, znalec uvedl, že se nejedná o destruktivní metodu, provádí se v krajních místech obrazu, na ploše 1–2 mm, jedná se o zkoušku, kterou je schopen provést každý a která prokáže, o jaký druh barvy se jedná. Další okolnost svědčící pro pozdější vznik posuzovaných děl je výrazné používání titanové běloby, která se rovněž používá až od 50. let 20. století, žádný z posuzovaných autorů ji při své tvorbě nepoužíval a naopak její bohaté užití je typickým znakem tvorby obžalovaného J. P., jehož originální tvorbu, včetně právě dokončených falzifikátů, měl znalec pro srovnání k dispozici. Ve vztahu k užití běloby znalec také zmínil, že obžalovaný P. ji zejména na zasněžených krajinách používal velmi neuměle, neboť nerespektoval základní optické vlastnosti sněhu, tj. odraz barvy oblohy, což je skutečnost, která všem posuzovaným autorům byla známa, a takového pochybení by se nedopustili. K užívaným technikám znalec uvedl, že posuzovaní autoři znali všechny dostupné techniky, užívali i temperu, nicméně základem jejich tvorby byla olejomalba, a to z důvodu její odolnosti a stálosti. Ke tvorbě motivů dle Schneiderky, Podešvy a Hofmana znalec uvedl, že každý z autorů se vyznačoval vlastním osobitým stylem, kdežto posuzované obrazy jakoby splynuly v jednotný styl, z čehož lze rovněž učinit závěr, že je maloval jeden a tentýž autor. P. tvorba se v čase rovněž vyvíjela, od velmi propracovaných a zdařilých kusů, následně kvalita klesala. Obecně u postav znázorněných na obrazech nebyly zachovány proporce, postavy byly zdeformované, čehož by se originální autor při znalosti figurální malby nedopustil. K užívání signatur znalec uvedl, že se v čase podoba signatur jednotlivých autorů měnila, signatury jsou však snadno dohledatelné a zdokumentované, ačkoli nelze hovořit o nějakém katalogu signatur, který by zahrnoval všechny užívané podoby, případně souborech děl jednotlivých autorů. Existují také monografie jednotlivých autorů, avšak pojmout dílo jako celek a zdokumentovat jej není možné, z tohoto důvodu znalec zdůraznil, že obrazy se vyznačují použitím motivů typických pro valašské autory, nejde o kopie konkrétních děl. Znalec se rovněž vyjádřil k obsahu jednotlivých znaleckých posudků vypracovaných obžalovaným M. se závěrem, že se jednalo o velmi stručné posudky, které ve většině případů ani neobsahovaly údaj o pravosti díla, pouze cenu. Jako technika byla ve znaleckých posudcích uvedena olejomalba, což však znalec u všech obrazů posouzených obžalovaným M. vyvrátil. Vzhled obrazů, kladení barev, obecně napovídalo na první pohled použití tempery, což znalce vedlo k provedení testu, jak je popsáno výše. Znalec se také vyjádřil, že je velmi obvyklé, že k falzifikátům obrazů jsou domyšleny různé příběhy dokreslující historii obrazu, aby bylo možno jej lépe vydávat za originál. *Soud pak neměl důvod pochybovat o správnosti závěrů znalce PhDr. Pavliňáka, neboť znalec podal velmi rozsáhlá odborná vyjádření a znalecké*

posudky, na jejichž závěrech v průběhu hlavního líčení zcela setrval a věrohodně vyvrátil stranami namítané pochybnosti. Na rozdíl od obžalovaného PhDr. M. a prováděl i průzkum použité techniky, přičemž prokázal, že jeho provedení je snadné a možné i v podmínkách jednací síně, nezanechává na obraze stopy a nijak jej neznehodnocuje, čímž vyvrátil obžalovaným PhDr. M. použitou obhajobu spočívající v nemožnosti užití destrukčních technologií. Znalec PhDr. Pavliňák pak na soud působil naprosto přesvědčivě, dokázal zcela logicky, jasně a pohotově reagovat na všechny dotazy, přičemž byl schopen se vyjádřit i ke konkrétním obrazům, a to přímo v jednací síni. Výslech znalce proběhl opakovaně a byl velmi podrobný a časově náročný, přesto znalec vždy pevně setrval na svých závěrech. Soud tak nezjistil žádnou skutečnost, ze které by mohl dovodit, že by znalec měl důvod vypovídat křivě, resp. podávat křivý znalecký posudek, věrohodnost jeho znalecké výpovědi nebyla ničím zpochybněna ani narušena. Soud tedy ze znaleckých posudků a znaleckých výpovědí vycházel a na základě posudků dospěl k závěru, že bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný P. namaloval všech 203 zajištěných a u hlavního líčení předložených obrazů. V tomto směru pak je nutno zdůraznit, že sám obžalovaný P. připustil, že některé z obrazů skutečně maloval.

Pokud jde o skutek pod bodem 1) rozsudku, pak obžalovaný P. je usvědčován výpovědí svědka **RNDr. P. K.**, který uvedl, že vlastní aukční síň AAA, s.r.o. a v roce 2006 nebo 2007 se poprvé setkal s paní B., která se na něj obrátila, že má sbírku obrazů po tetě, která obrazy uvolňuje postupně. B. působila věrohodně, nijak se nedohadovala a vždy zmiňovala samá zajímavá jména, přičemž svědkovi prodala jeden obraz od Kremličky a dva obrazy od Kamila Lhotáka. Následně začal mít svědek podezření, že obrazy jsou malovány jednou rukou, což přisuzoval tomu, že majitel originální sbírky si nechal udělat kopie pro svou potřebu a stále tedy doufal, že se dostane ke sbírce originálů. Že by obrazy někdo maloval na jeho zakázku, svědek nepředpokládal. B. na svědka působila dojmem, že obrazům nerozumí a sama je podvedená z druhé strany. Svědek nepředpokládal, že obrazy získané od B. dál prodá a počítal, že jej dovedou k originální sbírce a k originálu si vždy zařadí kopii. Obrazy jako kopie označeny nebyly. **Svědce S. P. B.** pak v rámci přípravného řízení využila svého zákonného práva a ve věci nevypovídala. Soud měl dále k dispozici **listinné důkazy**, když z protokolu o vydání věci ze dne 27. 1. 2014 (č.l. 512–513) bylo zjištěno, že RNDr. K. vydal kopie kupních smluv uzavřených mezi Aukční a prodejní galerií AAA, s.r.o. a S. B., nar. XXXXX, které tvoří přílohu protokolu o vydání věci (č.l. 514-527), a 3 ks obrazů, jejichž fotografie se nachází ve spisu na č.l. 2040, 2039 a 2035 pod písmeno b), tj. obrazy pod čísly 178, 182 a 183, k nimž se ustanovený znalec PhDr. Petr Pavliňák vyjádřil ve znaleckém posudku na č.l. 946, 949 a 945 spisu. Dále svědek vydal kupní smlouvu ze dne 5. 5. 2007, jejímž předmětem je prodej obrazu „Městské střechy“, signováno MATAŁ mezi prodávající S. B. a kupujícím AAA, s.r.o. AUKČNÍ A PRODEJNÍ GALERIE, který byl vydán na základě protokolu o vydání věci ze dne 4. 2. 2014 R. G. a je označen č. 181 a jeho fotografie se nachází na č.l. 2038.

Ze zjištění znalce vyplývá, že **obraz pod č. 178** označený „František Gross: Střechy v noci, olej na lepence, 48x63 cm, signováno PD F. Gross, rámováno“ není originálním dílem Františka Grosse, užití barevné palety a malířské zpracování je identické s tvorbou J. P. a, hodnota falza odpovídá nákladům na materiál, tj. 1.000,- Kč až 2.000,- Kč a cena srovnatelného originálního díla na současném trhu s uměním by činila 550.000,- Kč. Z kupní smlouvy ze dne 1. 6. 2007 soud dále zjistil, že tento obraz koupila společnost AAA, s.r.o. AUKČNÍ A PRODEJNÍ GALERIE od S. B. za cenu

10.000,- Kč. Ve vztahu k **obrazu pod č. 182** označenému „Rudolf Kremlička: Ženský akt, olej na plátně, 70x51 cm, signováno PD R. Kremlička, rámováno“, ze znaleckého posudku vyplývá, že není originálním dílem Františka Kremličky, z malířského pojednání a užití barevné škály lze jednoznačně stanovit, že autorem falza je J. P., hodnota odpovídá nákladům na materiál, tj. 1.000,- Kč až 2.000,- Kč a cena srovnatelného originálního díla na současném trhu s uměním by činila 550.000,- Kč. Z kupní smlouvy ze dne 16. 9. 2007 soud zjistil, že tento obraz koupila společnost AAA, s.r.o. AUKČNÍ A PRODEJNÍ GALERIE od S. B. za cenu 12.000,- Kč. K **obrazu č. 183** označenému ve znaleckém posudku „František Foltýn: Abstrakce, olej na plátně, 62x87 cm, sign LD Foltýn P 1948“ znalec uvedl, že není originálním dílem Františka Foltýna, umělecko-řemeslné zpracování a především užití barevné škály s výrazným zastoupením běloby jednoznačně ukazuje na autorství J. P., hodnota odpovídá nákladům na materiál, tj. 1.000,- Kč až 2.000,- Kč a cena srovnatelného originálního díla na současném trhu s uměním by činila 400.000,- Kč. Z kupní smlouvy ze dne 11. 8. 2007 soud zjistil, že tento obraz koupila společnost AAA, s.r.o. AUKČNÍ A PRODEJNÍ GALERIE od S. B. za cenu 18.000,- Kč. K **obrazu č. 181** označenému ve znaleckém posudku „Bohumír Matal: Městské Střechy, olej na lepence, 49x34 cm signováno Matal 43, rámováno“ znalec uvedl, že není originálním dílem Bohumíra Matala, malířské pojednání a užití barevné škály je identické s tvorbou J. P. a lze jednoznačně stanovit, že P. je autorem uvedeného obrazu, hodnota odpovídá nákladům na materiál, tj. 1.000,- Kč až 2.000,- Kč a cena srovnatelného originálního díla na současném trhu s uměním by činila 350.000,- Kč. Z kupní smlouvy ze dne 5. 5. 2007 soud zjistil, že tento obraz koupila společnost AAA, s.r.o. AUKČNÍ A PRODEJNÍ GALERIE od S. B. za cenu 15.000,- Kč.

Z výslechu svědka RNDr. K., který uvedl skutečnosti korespondující zcela s listinnými důkazy, na základě kterých bylo možno jednoznačně stanovit předmět prodeje, datum a kupní cenu, a na to navazující závěry znalce PhDr. Pavliňáka, který označil všechny obrazy uvedené ve skutku č. 1 jako falza a jejich autorství přisuzuje obžalovanému P., lze učinit jednoznačný závěr o tom, že skutek se stal tak, jak je popsán ve výroku rozsudku a že jej spáchal obžalovaný. Současně soud má za vyvrácenou obhajobu obžalovaného spočívající v tom, že obrazy B. dal, aby s nimi naložila podle svého uvážení, neboť svědkem K. popisovaný průběh prodeje obrazů svědčí o tom, že B. se nerozhodovala sama a naopak vyčkávala dalších pokynů. Soud pak neměl důvod pochybovat o věrohodnosti výpovědi svědka RNDr. K., když nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by soud mohly vést k závěru, že má zájem vypovídat křivě, př. někoho účelově obvinít z trestné činnosti. Ostatně, jak již bylo uvedeno výše, výpovědi svědka odpovídají listinné důkazy. **Skutkový stav v případě bodu 1) rozsudku má tedy soud za dostatečně prokázaný.**

Ke skutku pod bodem 2) rozsudku měl soud k dispozici celou řadu svědeckých výpovědí. **Svědka M. K.** uvedl, že se obžalovaným P. zná z práce. Náhodně při rozhovoru přišla řeč na to, že svědek v minulosti prodal obrazy valašských mistrů a že P. má možnost je sehnat v Praze a okolí, mohl by je K. dovézt, aby je prodal a utržili nějaké peníze. Popsal, jak si nechal první várku obrazů posoudit u obžalovaného M. a se závěrem, že se jedná o originály, dále znalecké posudky nedělal. A to i z toho důvodu, že obrazy vozil I. L., který o posudky neměl zájem a sdělil, že si je případně nechá udělat sám. Poprvé obrazy vezl L. zhruba před pěti lety. Postup byl takový, že P. obrazy dovezl, k čemuž svědek uvedl, že neví, odkud je získal, nebyl u toho, a že by je maloval, se P. nezmiňoval. To, že obrazy maloval, mu P. řekl až v návaznosti na

zadržení policií, s odůvodněním, že to by přiznal vše, malovat však vůbec neumí. Svědek dále uvedl, že obrazy prodával jak L., tak Z., jednalo se o cca 50 kusů obrazů, říkal jim, že je má od kamaráda L., který je skupuje v galeriích v Čechách. Je mu známo, že za L. byl i samotný P. a jeho syn M.. Obžalovaný P. svědkovi nikdy neřekl, že obrazy maluje sám, případně, že by věděl, že nejde o originály. Naopak svědka upozorňoval, aby sám nic nekupoval, aby nekoupil falsum. Svědek se dále vyjádřil k cenám obrazů, které se z počátku pohybovaly kolem 20.000,- Kč až 30.000,- Kč, postupně ceny klesaly. Za celou dobu však nikdo nezpochybnil, že jde o originály, a to ani L., který tvrdil, že je znalcem. V., M. a S. požádal o pomoc, neboť jej obžalovaný P. nutil, aby za L. zajel, ale svědkovi se nechtělo. L. se svědkem z počátku podepisoval vždy smlouvu, postupně už jen prázdný papír, že údaje doplní, svědek viděl, že si L. dělá statistiku, popisy, obrazy si fotí. Svědek připustil, že znalcem valašských autorů není a ani neví, že existovali. **Svědka J. M.** uvedl, že se s K. zná dobře z práce a že pro něj jel asi ve třech případech do hotelu Vsácký Cáb s obrazy a dvakrát tam byl s ním. Koncem měsíce prosince 2012 dostal od K. a 4 obrazy valašských autorů, aby s nimi zajel za L. m a nabídl mu je. S L. m se dohodli na celkové ceně 22.000,- Kč, podepsali smlouvu, M. dostal zálohu 5.000,- Kč a doplatek ve výši 17.000,- Kč mu L. vyplatil někdy v lednu 2013. Od K. a jako protislužbu dostal alkohol a cigarety. Na společných služebních cestách s K. po Čechách nezaznamenal, že by K. někde sháněl nebo kupoval obrazy a uvedl, že K. je vozil kamarád P.. Z kupní smlouvy uzavřené mezi M. a I. pak soud zjistil, že M. L. prodal 4 ks obrazů ve smlouvě specifikovaných za celkovou cenu 22.000,- Kč, uhrazenou ve splátkách 5.000,- Kč a 17.000,- Kč. **Svědka V. S.** uvedl, že na začátku roku 2012 jej K., kterého zná dobře a dlouhodobě, požádal, aby na hotel Vsácký Cáb zavezl nějaké obrazy. Poprvé na místo nesl 2 obrazy od Schneiderky a K. jej instruoval, aby požadoval částku 50.000,- Kč a pokud by L. smlouval, nemá jít pod 40.000,- Kč. S L. se dohodl na částce 40.000,- Kč, sepsali spolu smlouvu a svědek následně předal peníze K., který mu dal 1.400,- Kč. V polovině roku 2012 jej K. opět požádal, aby zajel na Vsácký Cáb s obrazy, což svědek učinil, množství obrazů si však nepamatuje, L. opět sepsal smlouvu, svědek předal inkasované peníze K. a ten mu vyplatil odměnu. Naposledy byl na Vsáckém Cábě na začátku roku 2013, K. byl s ním, ale čekal venku. Tehdy L. prodal jeden obraz ve starém rámu, ale tentokrát dostal méně peněz, neboť L. už podobné obrazy měl a ačkoli K. chtěl za obraz částku 10.000,- Kč, L. zaplatil kolem 5.000,- Kč, tyto předal K., který mu dal 1.200,- Kč. K. svědkovi říkal, aby si vždy vymyslel, že obrazy má z pozůstalosti po babičce, pokud by se na to L. ptal. Svědek **I. L.** uvedl, je sběratelem obrazů, které kupuje po galeriích, výstavách a různých aukcích a že jej asi v roce 2010 kontaktoval M. K. s tím, že se dozvěděl, že sbírá obrazy a že mu nějaké přiveze. Většinou šlo o díla Hofmana, Podešvy, Schneiderky, případně Mervarta. K. vozil různé množství, někdy jeden, někdy i pět kusů. Svědek zdůrazňoval, že má zájem pouze o originály, na což mu K. sdělil, že obrazy má z Čech od kamaráda L., který má galerii, případně uváděl, že některé obrazy má z pozůstalosti po babičce. Svědek uvedl, že obrazů od roku 2010 odebral od K. a mezi 50 – 80 kusy, a to až do doby sporu s K. spočívajícím v tom, že K. mu nevrátil půjčené obrazy od Mervarta, poté přestal K. za L. jezdit. Z počátku se ceny obrazů pohybovaly od 15.000,- Kč do 35.000,- Kč v závislosti na velikosti. I svědek L. projevil zájem kontaktovat přímo L., což mu K. neumožnil. K obžalovanému P. svědek uvedl, že jej zná, zná i M. P. a. Obžalovaný P. se mu při první návštěvě v roce 2012 představil jako F., galerista z Jihlavy, přijel bílým mercedesem a dovezl dva velké obrazy od Podešvy. Při druhé návštěvě, cca za 2 týdny, mu přivezl obraz od Klimka a Schneiderky, přičemž kupní smlouva sepsána nebyla. Když ho svědek znovu s odstupem času viděl, již se představil jako P., že se

jedná o jednu osobu pod různým jménem, mu však došlo až při výslechu na policii. J. P. přijel k L. cca 10x a dovezl dohromady přes 20 obrazů za ceny od 15.000,- Kč do 25.000,- Kč. K. M. P. uvedl, že jezdil dříve než obžalovaný P., v době, kdy jezdil K., ale že by se znali, nevěděl. Od M. P. a má svědek 18-20 obrazů, většinou dovezl 4 nebo 5 kusů najednou, na obrazy má kupní smlouvy. Oba P. svědkovi uváděli, že obrazy mají po babičce, svědek nikdy nezískal dojem, že obrazy jsou ze stejného zdroje jako K.. Svědek dále uvedl, že se vždy ujišťoval, zda se jedná o originály a tuto skutečnost rovněž uváděl v kupních smlouvách. Pokud by měl pochybnosti o pravosti, obrazy by nekoupil. Znalecké posudky si nechával dělat až na základě diskuse se Z., a to postupně a hodlal si je nechat udělat na všechny obrazy. Za tímto účelem kontaktoval obžalovaného M. a. Dále se vyjádřil k jeho činnosti, k níž svědek poskytl svou kancelář, velké světlo, znalec měl k dispozici fotoaparát, lupu, o obrazech chvíli diskutovali a znalec posléze v klidu pracoval, s sebou si je nikdy nebral, při jedné návštěvě zkoumal 3-4 obrazy, poté vypracoval posudek, a to na pravost díla. Obžalovaný M. svědkovi nikdy neřekl, že se jedná o falsum a nebude na něj vypracovávat znalecký posudek. Cena posudků se pohybovala mezi 1.000,- Kč až 1.500,- Kč a posudků bylo přesně 60 ks. Dále se svědek vyjádřil, že část obrazů prodal dále, nejvíce, cca 40 kusů, na Kyčerku, neboť M. V. je jeho kamarád. Téměř výhradně se jednalo o obrazy od P.. Svědek vyvrátil, že by ve vtipu vyslovil domněnku, že obrazy někdo maluje v garáži a opakovaně zdůraznil, že by nikdy nekoupil plagiát. Z **protokolu o provedení domovní prohlídky** ze dne 15. 10. 2013, včetně pořizené fotodokumentace, provedené v hotelu Vsácký Cáb bylo zjištěno, že při této prohlídce bylo zajištěno celkem 72 ks obrazů různých autorů, přičemž jeden obraz byl vrácen, neboť znalec PhDr. Pavlíňák zjistil, že se jedná o originál. *Všechny ostatní zajištěné obrazy, tj. 71 ks, byly podrobeny znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavlíňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikáty originálních děl a jejich autorem je obžalovaný P..* Poškozený I. L. vydal rovněž **dokumentaci**, kterou si k pořizovaným obrazům vedl a která zahrnuje obrazovou dokumentaci, doklady a záznamy o okolnostech pořízení jednotlivých obrazů, včetně data, ceny a údaje o prodávajícím. Z této kompletní dokumentace vyplývají skutečnosti shodné s těmi, které uvedli svědci K., M. a S. a potvrzují zcela verzi uváděnou samotným poškozeným. *O věrohodnosti poškozeného L., jakož i o věrohodnosti svědků K. a M. a S., tak neměl soud důvod pochybovat, neboť jejich výpovědi vzájemně korespondují, nejsou v nich žádné podstatné rozpory, které by mohly vést soud k závěru, že svědci vypovídali křivě. Pokud se přece jenom ve výpovědích objevily drobné rozpory, pak tyto soud přičítá subjektivnímu vnímání každého jednotlivce, jakož i odstupu času od předmětných událostí, nikoliv tomu, že by svědci měli zájem a důvod lhát. Navíc, jak bylo výše konstatováno, výpovědi svědků odpovídají dokumentaci poškozeného L..* Vzhledem k rozsahu a podrobnostem zpracované dokumentace dospěl soud k závěru, že by poškozený v žádném případě nebyl schopen ji vytvořit účelově a ad hoc, ale obsahuje pravdivé a relevantní údaje. Z obsahu jednotlivých písemností pak vyplývá, že v období, které je vymezeno ve výroku rozsudku prodávaly různé osoby I. L. obrazy Františka Podešvy, Aloise Schneiderky, Karla Hofmana, Augustina Mervarta, Františka Grosse a Karla Černého. Dokumentace obsahuje buď přímo kupní smlouvy nebo alespoň záznamy, které si L. k jednotlivých obrazům zaznamenával a z těchto dokumentů je zřejmé, že obrazy mu dlouhodobě dodával svědek K., v několika případech svědci S. a M., což koresponduje s tím, co oba uvedli ve svědeckých výpovědích. Dokumentace rovněž obsahuje informace o tom, že v řadě případů obrazy dovezl sám obžalovaný P., případně jeho syn M. P., případně jeho nastávající tchýně a v neposlední řadě S. P. B.. Záznamy I. L. obsahují dokonce i údaj o J. F. z Jihlavy, k

němuž se svědek vyjadřoval v průběhu svého výslechu s tím, že následně zjistil, že se jedná o obžalovaného P.. Dokumentace rovněž obsahuje skutečnosti, které uváděl svědek V. Š.. Kromě uvedených listin jsou obsahem katalogu vytvořeného poškozeným L. znalecké posudky od obžalovaného PhDr. M. a, z nichž k obrazům, které byly zajištěny při domovní prohlídce na Vsáckém Cábu, se vztahují Znalecký posudek č. 205 ze dne 30. 1. 2012 (*k obrazu č. 23*), Znalecký posudek č. 208 ze dne 30. 3. 2012 (*k obrazu č. 13*), Znalecký posudek č. 209 ze dne 30. 3. 2012 (*k obrazu č. 187*), Znalecký posudek č. 210 ze dne 30. 3. 2012 (*k obrazu č. 43*), Znalecký posudek č. 215 ze dne 10. 5. 2012 (*k obrazu č. 28*), Znalecký posudek č. 217 ze dne 10. 5. 2012 (*k obrazu č. 33*), Znalecký posudek č. 219 ze dne 5. 6. 2012 (*k obrazu č. 27*), Znalecký posudek č. 222 ze dne 5. 6. 2012 (*k obrazu č. 50*), Znalecký posudek č. 225 ze dne 5. 8. 2012 (*k obrazu č. 12*), Znalecký posudek č. 228 ze dne 6. 8. 2012 (*k obrazu č. 19*), Znalecký posudek č. 232 ze dne 10. 9. 2012 (*k obrazu č. 36*), Znalecký posudek č. 235 ze dne 10. 9. 2012 (*k obrazu č. 39*), Znalecký posudek č. 252 ze dne 10. 12. 2012 (*k obrazu č. 11*), Znalecký posudek č. 253 ze dne 10. 12. 2012 (*k obrazu č. 37*), Znalecký posudek č. 254 ze dne 10. 12. 2012 (*k obrazu č. 24*), Znalecký posudek č. 255 ze dne 10. 12. 2012 (*k obrazu č. 57*), Znalecký posudek č. 263 ze dne 24. 6. 2013 (*k obrazu č. 7*), Znalecký posudek č. 264 ze dne 24. 6. 2013 (*k obrazu č. 34*), Znalecký posudek č. 266 ze dne 24. 6. 2013 (*k obrazu č. 55*), Znalecký posudek č. 267 ze dne 24. 6. 2013 (*k obrazu č. 26*), Znalecký posudek č. 273 ze dne 5. 8. 2013 (*k obrazu č. 75*), Znalecký posudek č. 274 ze dne 5. 8. 2013 (*k obrazu č. 51*), Znalecký posudek č. 275 ze dne 5. 8. 2013 (*k obrazu č. 58*), Znalecký posudek č. 281 ze dne 30. 8. 2013 (*k obrazu č. 59*) a Znalecký posudek č. 283 ze dne 30. 8. 2013 (*k obrazu č. 10*). Další znalecké posudky vztahující se k zajištěným obrazům pak byly zajištěny při domovních prohlídkách, jedná se o Znalecký posudek č. 195 z 12. 12. 2011 (*k obrazu č. 120*), Znalecký posudek č. 203 ze dne 30. 1. 2012 (*k obrazu č. 72*) a Znalecký posudek č. 204 z 30. 1. 2012 (*k obrazu č. 74*). Za všechny výše uvedené posudky byla účtována odměna ve výši 1.000,- Kč, jak vyplývá ze **znaleckých deníků** zajištěných u obžalovaného M. a při domovní prohlídce. Tedy poškozený L. za výše uvedené posudky zaplatil obžalovanému PhDr. M. celkem částku ve výši 28.000,- Kč.

Svědék J. Z. uvedl, že obrazy nakupoval pouze od K. a, jehož znal již z dřívějšíka, a který mu řekl, že některé byly od jeho matky, posléze od galeristy jménem L., pocházejí z galerií v Čechách, kde však nejsou prodejné. Když chtěl svědek, aby jej K. s L. seznámil, odmítl to s tím, že si nebude kazit obchody. Svědek si od K. a vždy vybral obrazy, které se mu líbily, některé zakoupil pro sebe, jiné na firmu, vždy vystavil dodací list, část obrazů vystavil v prodejně, zbytek měl v depozitu. Obrazy vykupoval, nebral je do komisního prodeje a všechny je platil hotově. Z počátku se ceny pohybovaly kolem 20.000,- Kč až 30.000,- Kč, což byly podle svědka odpovídající ceny. Postupem času se ceny snižovaly na cca 9.000,- Kč až 10.000,- Kč, a to z důvodu opakování motivů a velkého množství, nikoli v důsledku pochybností o pravosti. Celou dobu měl za to, že se jedná o originály, v čemž jej K. utvrzoval a říkal, že obrazů má 150 – 200 ks, což svědkovi nebylo nijak podezřelé. Obrazy nebyly označeny jako kopie, přičemž svědek v galerii má takto označené kopie děl jiných autorů. Ceny, za které K. obrazy prodával, také odpovídaly obvyklým cenám a žádnou pochybnost ve svědkovi nevzbudily. O pravosti obrazů začal pochybovat po návštěvě H. u něj v galerii, který jej u 13 Hofmanových obrazů upozornil, že by se mohlo jednat o padělky, v důsledku čehož si nechal vypracovat u obžalovaného M. a znalecké posudky, a to 11 nebo 12 kusů za cenu většinou 1.000,- Kč nebo 1.500,- Kč za kus, v jednom případě cena činila 3.500,- Kč. Celkem svědek zakoupil od K. a přibližně 60 ks

obrazů v období let 2011–2013, přičemž v průběhu roku 2013 se již jednalo o minimální množství. Pokud jde o znalecké posudky, s obžalovaným M. se na nich domlouval osobně, tak že jej telefonicky kontaktoval, M. za ním přišel do galerie, obrazy si prohlédl, nafotil a řádově do dvou měsíců dodal znalecký posudek. Svědek požadoval posouzení pravosti, nikoli ceny. O závěrech znaleckých posudků neměl důvod pochybovat a dodnes má za to, že řada obrazů jsou originály. Svědek připustil, že obrazy kupoval i od P. a mladšího, který za ním přišel s tím, že jezdí za babičkou do J. a ta chce prodat nějaké obrazy. S tvrzením svědka korespondují dodací listy vydané na základě protokolu o vydání věci ze dne 14. 11. 2013, z nichž vyplývá, že dne 18. 4. 2011 zakoupil Z. od K. a celkem 10 ks obrazů Schneiderky a Hofmana za cenu 116.000,- Kč, dne 20. 1. 2012 8 ks obrazů od Schneiderky, Hofmana, Podešvy a Mervarta za cenu 107.000,- Kč, dne 5. 2. 2013 2 ks obrazů Schneiderky za cenu 26.000,- Kč, dne 4. 4. 2012 10 ks obrazů Schneiderky za cenu 87.000,- Kč, dne 20. 3. 2012 15 ks obrazů Hofmana, Podešvy, Schneiderky za cenu 138.000,- Kč, od M. P. a dne 28. 4. 2012 1 ks obrazu Schneiderky za cenu 11.000,- Kč, dne 20. 4. 2012 1 ks obrazu Podešvy za cenu 5.000,- Kč, od V. J. dne 10. 7. 2012 2 ks obrazů od Schneiderky za cenu 6.000,- Kč, od paní F. dne 30. 12. 2012 1 ks obrazu Joži Úprky za cenu 12.000,- Kč, přičemž srovnáním uvedených dokladů s obrazy zajištěnými v Galerii Z, bylo zjištěno, že uvedené doklady se k těmto obrazům vztahují a je možné učinit nepochybný závěr o tom, že se jedná o obrazy dodané uvedenými osobami v průběhu období od dubna 2011 do konce roku 2012 a tato skutečnost koresponduje s údaji, které uvedl jak poškozený, tak svědek K. a **svědkyně V. J.**, která uvedla, že ji obžalovaný P. požádal, zda by neodnesla do galerie v centru Vsetína prodat dva obrazy. V galerii jednala se Z.. Částku ani motiv obrazů si již nepamatuje. Z. se ptal, zda má takových obrazů více, ať je případně donese, k tomu uvedla, že je má od známého a o původu obrazů se dále nebavili. Od P. a za to dostala nějaké peníze, řádově stokoruny. Z **protokolu o provedení prohlídky** jiných prostor ze dne 15. 10. 2013, včetně pořízené fotodokumentace, provedené v Galerii „Z“ na ul. Hlásenka 588 ve Vsetíně, bylo zjištěno, že zde bylo zajištěno celkem 36 ks obrazů různých autorů a 7 ks znaleckých posudků obžalovaného M. a, z nichž se k obrazům, které byly označeny znalcem PhDr. Pavliňákem za padělky, vztahovaly Znalecký posudek č. 192 z 12. 7. 2011 (**k obrazu č. 121**), Znalecký posudek č. 197 ze dne 21. 12. 2011 (**k obrazu č. 113**), Znalecký posudek č. 198 ze dne 21. 12. 2011 (**k obrazu č. 94**), Znalecký posudek č. 200 ze dne 21. 12. 2011 (**k obrazu č. 87**), Znalecký posudek č. 261 ze dne 7. 6. 2013 (**k obrazu č. 136**) a Znalecký posudek č. 262 ze dne 7. 6. 2013 (**k obrazu č. 175**). Za všechny výše uvedené posudky byla účtována odměna ve výši 1.000,- Kč, jak vyplývá ze **znaleckých deníků** obžalovaného PhDr. M. a. Tedy poškozený Z. za výše uvedené posudky zaplatil obžalovanému PhDr. M. celkem částku ve výši 6.000,- Kč. Na základě protokolu o vydání věci ze dne 15. 10. 2013 pak J. Z. vydal 5 ks obrazů a na základě protokolu o vydání věci ze dne 10. 2. 2014 dalších 9 obrazů. *Vydané obrazy byly podrobeny znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikáty originálních děl a jejich autorem je obžalovaný P.* Pokud jde o hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka Z., pak má soud za to, že se u něj nedá přímo hovořit o tom, že by chtěl u soudu vypovídat křivě, resp. úmyslně uvádět skutečnosti, které neodpovídají prožité realitě. Pouze je svědek při své výpovědi dle názoru soudu ovlivněn také skutečností, že je současně podnikatelem, který díky tomu, že obžalovaný P. dal do oběhu množství padělaných obrazů a obžalovaný PhDr. M. k některým z nich vystavil nepravdivé znalecké posudky, přišel kromě finanční hotovosti i o tzv. dobrou pověst. Přijatelnější verzí je tedy pro něj skutečnost, že je to naopak znalec PhDr. Pavliňák, kdo se mýlí. V tomto směru se tedy zájem poškozeného kryje se

zájmem obžalovaných a dochází k paradoxní situaci, že se nejen obžalovaní, ale i poškození, snaží znevěrohodnit závěry znaleckých posudků PhDr. Pavliňáka.

Svědék M. V. uvedl, že v době, kdy se otevírala Kyčerka, měl zájem vyzdobit restauraci. V této souvislosti jej kontaktoval I. L., za nímž následně přijel na Vsácký Cáb, aby si vybral obrazy, které se mu líbí. Obrazy vybíral postupně, po dobu cca 1 roku, řídil se tím, co se mu líbilo a pokud u některých obrazů pochyboval o jejich pravosti, L. zmínil, že má k dispozici znalecký posudek, případně mu jej přímo ukázal. Ceny obrazů se pohybovaly od 9.000,- Kč do 43.000,- Kč, celkově za obrazy zaplatil zhruba 600.000,- Kč. Obrazy od L. kupoval s tím, že věděl, že L. jim rozumí a neměl tak pochybnost o originalitě obrazů. Z **protokolu o vydání věci** ze dne 22. 10. 2013 vyplývá, že P. K., XXXXX restaurace Kyčerka, vydal celkem 44 ks obrazů, které byly následně podrobeny znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikáty originálních děl a jejich autorem je obžalovaný P..

Svědék RNDr. P. K. ke skutku pod bodem 2) rozsudku dále uvedl, že B. jej kontaktovala znovu v 2012 s tím, že má obraz od Lhotáka, který svědek po zhlédnutí nepovažoval za originál a zaplatil za něj B. 3.000,- Kč. Skutečnosti uvedené svědkem korespondují s údaji z **kupní smlouvy** ze dne 1. 3. 2013, z níž vyplývá, že společnost AAA, s.r.o. AUKČNÍ A PRODEJNÍ GALERIE zakoupila od S. P. B. repliku obrazu „Žlutý balón“ Kamila Lhotáka, olej na sololitu, za cenu 3.000,- Kč, který byl svědkem na základě protokolu o vydání věci ze dne 28. 1. 2014 vydán a podroben znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikáty originálních děl a jejich autorem je obžalovaný P..

Z **protokolů o vydání věci** ze dne 13. 6. 2013 soud zjistil, že Petr Jordán, policista Policie ČR, vydal mimo jiné 1 ks obrazu olejomalba na plátně, autor František Podešva s názvem MÁJ a potvrzení o zaplacení částky 30.000,- Kč a potvrzení o vyzvednutí zásilky ze dne 13. 6. 2013, přičemž tyto doklady obdržel při vyzvednutí uvedeného obrazu na pobočce České pošty. Jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 14. 6. 2013, osoba vystupující pod jménem Petr Jordán obdržela uvedený obraz na základě objednávky v online galerii na internetových stránkách www.galerie.cz a telefonické komunikace s osobou jménem J. Z.. Předmětná zásilka obsahovala také rukou psaný vzkaz, že posudek soudního znalce bude zaslán poštou následující týden – zásilka byla podána na poště dne 6. 6. 2013 a znalecký posudek vypracovaný obžalovaným M. vztahující se k tomuto **obrazu č. 136**, tj. Znalecký posudek č. 262, je ze dne 7. 6. 2013. *Obraz, který byl předmětem zásilky, byl podroben znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikát originálního díla a jeho autorem je obžalovaný P..* Z **protokolu o vydání věci** ze dne 4. 9. 2013 vyplývá, že Petr Jordán vydal 2 ks obrazů, které Jordán zakoupil za cenu 22.000,- Kč dne 4. 9. 2013 od osoby, která se představila jako J. P.. Oba obrazy (**obrazy č. 135 a č. 137**) byly podrobeny znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikáty originálních děl a jejich autorem je obžalovaný P. . Z **protokolu o vydání věci** ze dne 9. 10. 2013 dále vyplývá, že Petr Jordán vydal 2 ks obrazů, oba od Aloise Schneiderky, které Jordán zakoupil za cenu 25.000,- Kč dne 9. 10. 2013 od osoby, která se představila jako J. P., který mu jej osobně předal společně se synem M. P.. Oba obrazy (**obrazy č. 133 a č. 134**) byly podrobeny znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikáty originálních děl a jejich autorem je obžalovaný P. .

Svěděk J. W. uvedl, že mu obžalovaný P. dal do bazaru celkem dva obrazy. V prvním případě se jednalo o nějakou modernu autora Františka Hudečka a W. za něj zaplatil 20.000,- Kč, posléze jej prodal za 22.000,- Kč, již neví komu. Za druhý obraz P. neplatil, přijal jej do komisního prodeje a jedná se o obraz, který vydal policii - viz **protokol o vydání věci** ze dne 15. 10. 2013, ze kterého soud zjistil, že svědek vydal 1 ks obrazu se signaturou Františka Hudečka. Obraz (**obraz č. 66**) byl podroben *znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikáty originálních děl a jejich autorem je obžalovaný P.* **Svěděk JUDr. Ing. K. N., Ph. D.** uvedl, že jej v měsíci červenci nebo srpnu 2013 kontaktoval muž, který se představil jako K., s tím, že má nějaké obrazy z dědictví. Jednalo se o obrazy Oldřicha Blažička „Zima na Vysočině“, který svědek koupil za 22.500,- Kč a Františka Podešvy „Žena v šátku“ za cenu 12.500,- Kč. K předání obrazů došlo v motelu Start ve Slušovicích, K. přijel sám, k obrazům předložil znalecké posudky a po podpisu kupní smlouvy mu N. předal 35.000,- Kč v hotovosti. Od té doby není s K. v kontaktu a žádné další obrazy od něj neodebral. Z kupní smlouvy ze dne 4. 8. 2013 (č.l. 485-486) soud zjistil, že M. K., jakožto prodávající prodal JUDr. Ing. K. N. Ph. D. 2 ks obrazů, a to „Zima na Vysočině, olej na lepence, 33x45 cm, vpravo dole: O. Blažiček“ a „Žena v šátku“, olej, karton, 50,5 x 70cm, vpravo dole: Fr. Podešva“ za celkovou cenu 35.000,- Kč, přičemž ve smlouvě bylo výslovně uvedeno, že spolu s obrazy jsou předány rovněž znalecké posudky na uvedená díla od obžalovaného PhDr. M. a ze dne 12. 7. 2011 a 12. 12. 2011. Jedná se o znalecké posudky č. 192/2011 ze dne 12. 7. 2011, který si u obžalovaného M. a nechal vypracovat J. Z., a č. 195/2011 ze dne 12. 12. 2011, který si u obžalovaného M. a nechal vypracovat I. L.. Oba obrazy (**tedy obrazy č. 120 a č. 121**) byly podrobeny *znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikáty originálních děl a jejich autorem je obžalovaný P.* **Svěděk V. T.** uvedl, že obžalovaného P. a zná zhruba od roku 2002–2003 a seznámili se prostřednictvím svých synů na hokeji. Někdy v únoru 2012 jej P. požádal, zda by nevzal na posouzení do aukční síně jeden obraz, zřejmě šlo o obraz Karla Součka. Obraz nechal v galerii na posouzení a z galerie se následně ozvali, že by obraz rádi zařadili do aukce. Po prodeji a odečtení poplatků poukázala galerie na svědkův účet částku 30.000,- Kč až 40.000,- Kč. Částku pak svědek předal P. hotově bez dokladu a sám si na základě dohody s obžalovaným část ponechal, a to cca 25-30%. Takto následně svědek pro P. zajišťoval prodej celkem zhruba 7 obrazů, z nichž se prodaly 4. Obrazy, které se neprodaly, vrátil svědek P.. Důvodem vrácení obrazů z galerií bylo, že obrazy se nelíbily, jiný důvod nebyl sdělen. Poslední obraz byl prodáván v aukci v květnu 2013, ale prodej nebyl úspěšný. Svědek uvedl, že o P. věděl, že je sběratelem umění, P. mu při předávání obrazů žádné bližší informace nechtěl sdělit a nechtěl se o tom bavit. Obrazy mu z aukčních síní nikdy nevrátili z odůvodněním, že se jedná o falsum a svědek pravost obrazů nijak neověřoval, v obrazech se nevyzná. Prodeje zprostředkoval kvůli finanční odměně, kterou mu P. vyplácel. V. T. pak na základě **protokolu o vydání věci** ze dne 15. 10. 2013 vydal 1 ks obrazu s motivem horkovzdušného balónu o rozměrech 17x23 cm s uvedením autora v pravém horním rohu – jméno Kamil Lhoták. Obraz (**konkrétně obraz č. 67**) byl *podroben znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikát originálního díla a jeho autorem je obžalovaný P.* **Svěděk J. S.** uvedl, že sám kontaktoval Policii ČR poté, co se s tiskem dozvěděl o nálezu fals obrazů valašských autorů, neboť sám jejich obrazy v minulosti koupil. Konkrétně se jednalo o 2 obrazy Karla Hofmana, jeden za cenu 17.500,- Kč koupený ve starožitnictví v Ostravě v říjnu 2013, druhý za cenu 31.000,- Kč pořízený 28. 2. 2011 ve Starožitnostech Lossmanová v Novém Jičíně a jeden obraz Aloise Schneiderky zakoupený 19. 6. 2011

v IC Zvonice Soláň za cenu 37.800,- Kč. Na základě **protokolu o vydání věci** ze dne 20. 1. 2014 vydal J. S. 3 ks obrazů a fotokopie příjmového pokladního dokladu ze dne 19. 6. 2011 a zjednodušený daňový doklad ze dne 28. 2. 2011. Vydané obrazy (**obrazy č. 68, č. 69 a č. 70**) byly podrobeny *znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikáty originálních děl a jejich autorem je obžalovaný P. . Svědek MUDr. P. K.* vypověděl, že ve starožitnostech AAA v Ostravě zakoupil za cenu 60.950,- Kč dne 28. 2. 2012 obraz Aloise Schneiderky „Veselí Valaši“. Uvedené informace vyplývají rovněž z paragonu vystaveného dodavatelem AAA Antikvity art aukce s.r.o. Tento obraz (**tedy obraz č. 73**) byl podroben *znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikát originálního díla a jeho autorem je obžalovaný P. . Svědek Z. S.* uvedl, že roku 2012 navštívil galerii J. Z. ve Vsetíně a vybral si 5 obrazů Aloise Schneiderky, konkrétně Soláň za 25.000,- Kč, Tři králové za 40.000,- Kč, Velké Karlovice za 25.000,- Kč, Tanečníci s harmonikou za 42.000,- Kč a Červené stromy za 40.000,- Kč, obrazy zakoupil dne 23. 10. 2012. Při dotazu na znalecké posudky mu Z. sdělil, že obrazy jsou jistě pravé a není problém, aby k nim nechal vypracovat znalecké posudky. Na základě ujištění o pravosti je však S. nepožadoval. K původu obrazů Z. uvedl, že jsou z jeho sbírky a nabídl je k prodeji z finančních důvodů. Z. S. na **základě protokolu o vydání věci** ze dne 19. 5. 2014 vydal celkem 7 ks obrazů, z nichž 2 ks mu byly vráceny, neboť bylo shledáno, že se jedná o originály, a paragon vystavený J. Z. , z něhož bylo zjištěno, že za 5 ks obrazů Aloise Schneiderky zaplatil dne 23. 10. 2012 částku 172.000,- Kč. Vydané obrazy (**tedy obrazy č. 61, č. 62, č. 63, č. 64 a č. 65**) byly *podrobeny znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikáty originálních děl a jejich autorem je obžalovaný P. . Svědek J. G.* uvedl, že občas zakoupí nějaké dílo jako dekoraci, k Valašsku má vztah. Většinou nakupuje ve zlínských galeriích. Koncem roku 2012 navštívil Galerii pod Radnicí a v prosinci 2012 zde zakoupil obraz Masopustní svatba autora Karla Hofmana za cenu 24.000,- Kč, k obrazu byl znalecký posudek obžalovaného M. a. V druhé polovině ledna 2013 pak zakoupil obraz Karla Hofmana Zimní krajina a obraz Aloise Schneiderky Tři králové, každý za 30.000,- Kč, k oběma rovněž byly znalecké posudky vypracované obžalovaným M.. Bez znaleckých posudků by obrazy nezakoupil. Z **protokolu o vydání věci** ze dne 19. 5. 2014 soud zjistil, že J. G. vydal celkem 3 ks obrazů a 3 ks originálů znalecký posudků vypracovaných obžalovaným M. (Znalecké posudky č. 203, č. 238 a č. 204 a z vydaných pokladních dokladů soud ověřil, že za uvedené obrazy G. zaplatil částku celkem 84.000,- Kč. Co se týká vydaných znaleckých posudků, ze znaleckého deníku obžalovaného M. soud zjistil, že znalecké posudky č. 203 a 204 ze dne 30. 1. 2012 nechal vypracovat I. L. a posudek č. 238 ze dne 26. 10. 2012 Galerie pod Radnicí Zlín, za každý z posudků účtoval obžalovaný odměnu ve výši 1.000,- Kč. Vydané obrazy (**tedy obrazy č. 72, č. 74 a č. 76**) byly podrobeny *znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikáty originálních děl a jejich autorem je obžalovaný P. . Svědek B. Ž.* uvedl, že koncem roku 2012 zakoupil v galerii Amadeus v Rožnově pod Radhoštěm obraz Karla Hofmana „Po žních na Soláni“ za cenu 12.800,- Kč, k původu mu prodejce sdělil, že jej má nějakou dobu doma a koupil jej za 25.000,- Kč. Uvedený obraz včetně účtenky B. Ž. vydal na základě **protokolu o vydání věci** ze dne 25. 2. 2014 a obraz (**č. 71**) byl podroben *znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikát originálního díla a jeho autorem je obžalovaný P. .* Dále z **protokolu o vydání věci** ze dne 3. 12. 2013 soud zjistil, že M. K. jak XXXXX vydal obraz s názvem Velké Karlovice, signovaný Alois Schneiderka, dále kopii znaleckého posudku č. 273 vypracovaného obžalovaným PhDr. M. a kopii kupní

smlouvy ze dne 12. 9. 2013, na základě níž obec Velké Karlovice zakoupila předmětný obraz od Igora L. . Ze znaleckého deníku obžalovaného M. a bylo zjištěno, že poškozenému L. účtoval za vypracování znaleckého posudku odměnu ve výši 1.000,- Kč. Obraz (**obraz č. 75**) byl podroben *znaleckému zkoumání PhDr. Petra Pavliňáka s jednoznačným závěrem, že se jedná o falzifikát originálního díla a jeho autorem je obžalovaný P.* Výpovědi všech výše uvedených svědků pak považuje soud za věrohodné, když tyto jsou v souladu s listinnými důkazy, zejména doklady svědčící o způsobu získání jednotlivých obrazů.

Svědčyně M. M. ve své výpovědi uvedla, že obžalovaného P. zná od února 2013, po seznámení spolu žili asi 4 měsíce. P. svědkyni při seznámení uvedl, že restauruje obrazy a svědkyně potvrdila, že v jejím domě skutečně obrazy měl a pracoval na nich. Měl k dispozici spoustu věcí na malování, rámy, obrazy, při práci jej však nikdy neviděla. Vybavení si svědkyně příliš neprohližela a po P. odstěhování, tj. cca v červnu 2013, u ní žádné obrazy nezůstaly. Svědkyně rovněž popsala, jak byla u prodeje jednoho z obrazů, a to když se cestou ze Slovenska stavovali v nějakém penzionu v lesích, místo však nebyla schopna upřesnit, popsala však, jak se P. se kupujícím domlouval na prodeji a ceně po telefonu. Kolik obžalovaný utržil na obrazech svědkyně, nebyla schopna upřesnit, na provoz domácnosti jí však přispíval částkou 15.000,- Kč a ona sama P. finančně nijak nepodporovala ani mu nepřispívala, naopak P. do jejího domu investoval částku cca 500.000,- Kč, odkud ty peníze měl, svědkyně neví. Svědkyně dále uvedla, že pro obrazy a materiál jezdil P. do Prahy, jednou tam byla s ním. Za dobu jejich vztahu byl pro obrazy cca 3x nebo 4x. S tvrzeními svědkyně M. jsou v souladu i skutečnosti zachycené v **protokolu o provedení domovní prohlídky** ze dne 15. 10. 2013, včetně pořízené fotodokumentace, provedené v bytě obžalovaného P., ze kterých soud zjistil, že v bytě obžalovaného P. a se nacházelo velké množství obrazů, včetně rozpracovaných, a malířských potřeb, přičemž k obrazům i vybavení se vyjádřil znalec PhDr. Pavliňák, když uvedl, že takto zajištěnou tvorbu obžalovaného P. a použil jako srovnávací materiál a zejména zdůraznil, že na místě byla nalezen právě dokončený falzifikát, dosud nezarámovaný, který rovněž sloužil pro porovnání se ostatními zajištěnými nebo vydanými obrazy. **Svěděk Mgr. P. B.**, soudní znalec v oboru ekonomika - výtvarné umění, se ve své výpovědi vyjádřil obecně ke znalecké činnosti a k obsahovým náležitostem znaleckých posudků. Ke skutkovému stavu neuvedl žádných relevantních skutečností. **Svěděk J. H.** uvedl, že s I. L. m se zná dlouho, již asi od roku 1998, L. svědka často navštěvuje, aby se podíval, co nového namaloval. Při jedné z návštěv předložil L. svědkovi svazek fotografií s domnělými originály děl, které nově pořídil a chtěl znát jeho názor, zda se jedná skutečně o originály autorů Schneiderky a Hofmana. Jelikož se jednalo jen o fotografie, svědek vyslovil pochybnost, uvedl, že přesnější vyjádření může poskytnout, pokud uvidí díla na živo. Nikdy se však nestalo, že by L. dovezl nějaký obraz, aby jej svědek mohl podrobněji prostudovat. Svědek také uvedl, že mu L. předložil několik znaleckých posudků vypracovaných obžalovaným M. o pravosti obrazů, v důsledku čehož se s ním svědek nechtěl nadále přít, neboť obžalovaného M. a zná jako velmi solidního a profesně znalého odborníka. K osobě obžalovaného M. a se vyjádřil také po profesní stránce s tím, že se jedná o v kraji uznávaného odborníka na malíře Schneiderku, Hofmana a Podešvu, a proto velmi pochyboval o tom, že obžalovaný M., jakožto kvalitní odborník, vystavil posudky na díla, která mu L. předložil. Dále se svědek vyjádřil k uměleckému stylu jednotlivých autorů, zmínil, že Schneiderka většinu obrazů podepisoval indickou červení, uvedl, že většinou maloval na plátno a rám následně přizpůsobil patinováním, pro zakončení používal enkaustiku nebo damaškovou pryskyřici, zadní stranu obrazů

nepotahoval, aby plátno dýchalo. U Podešvy vyzdvihnul používání reliéfního nánosu olejové barvy a způsob zpracování plátna tak, aby odolalo vnějším vlivům při finalizaci enkaustikou či damaškovou pryskyřicí a dále jeho kvalitní zpracování postav vzhledem k jeho řezbářským zkušenostem. Karla Hofmana pak označil za vynikajícího portrétistu, maloval spíše na plátno na mastný podklad, převážně olejovými barvami, případně akvarelem, zakončení bylo spíše matné. Dále uvedl, že Schneiderka a Hofman používali kvalitní holandské olejové barvy, Podešva vytvářel podklad vaječnou temperou. Obecně se vyjádřil k tomu, že všichni profesionální autoři respektovali při kompozičním řešení obrazu určité zákonitosti. Svědek H. také uvedl, že falzifikát je možné poznat snadno na nepodstatném místě barevné plochy. Obrazů, o jejichž pravosti pochyboval, si poprvé všiml u Z. a v galerii, rovněž L. mu ukazoval mnoho pochybných děl, o jejich původu se však nezmínil. Soud pak neměl důvod pochybovat ani o věrohodnosti těchto svědků, když nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by vedly soud k závěru, že svědci mají zájem křivě vypovídat, př. obvinít z trestné činnosti právě obžalovaného P..

Soud má tedy za to, že i skutkový stav v případě bodu 2) rozsudku je dostatečně prokázán bez důvodných pochybností.

Pokud jde o skutkový stav pod bodem 3) rozsudku, pak bez pochybností bylo prokázáno, že obžalovaný PhDr. M. vyhotovil znalecké posudky označené ve výroku rozsudku. Ostatně tato skutečnost nebyla ani nikým zpochybňována, obžalovaný PhDr. M. doznal, že posudky skutečně vyhotovil, odpovídá to i záznamů v jeho znaleckých denících. Kromě znaleckých posudků, které již byly zmíněny výše, se k zajištěným obrazům, resp. k zajištěnému **obrazu č. 76**, dále vztahuje Znalecký posudek č. 238 ze dne 26. 10. 2012, za který Galerie Pod Radnicí zaplatila obžalovanému PhDr. M. částku 1.000,- Kč. O tom, že obžalovaným PhDr. M. vypracované posudky pak obsahovaly závažné vady obsahové, tedy zejména informaci o pravosti díla, ale i informaci o výtvarné technice díla (oproti obžalovaným tvrzených olejomalbám se jednalo o malby temperou, resp. pastelem), svědčí závěry znaleckých posudků PhDr. Petra Pavlíňáka. Jejich hodnocení soudem je pak uvedeno výše. ***Tedy i v případě tohoto skutku má soud skutkový stav za dostatečně prokázáný.***

Po **právní stránce** bylo jednání obžalovaného **J. P.** přesně specifikované ve výrokové části rozsudku pod bodem 1) právně kvalifikováno trestný čin porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi dle § 152 odstavec 1 trestního zákona, a trestný čin podvodu dle § 250 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákona, když bylo prokázáno, že neoprávněně zasáhl do zákonem chráněných práv k autorskému dílu, neboť padělal díla výtvarná, konkrétně malířské dílo (obraz), přičemž jedním ze základních autorských práv je právo autora osobovat si autorství, neoprávněným zásahem do zákonem chráněných práv je pak zcela jednoznačně přivlastnění si autorství k dílu. Tedy obžalovaný tím, že maloval obrazy a signoval je podpisy skutečně existujících autorů, neoprávněně zasáhl do zákonem chráněných práv těchto autorů. Současně pak obžalovaný tato díla vydával za originální a jako takové je prostřednictvím S. B. prodával poškozenému RNDr. K., čímž tohoto uvedl v omyl (o pravosti díla) a způsobil mu škodu přesahující částku 25.000,- Kč, tedy škodu nikoli malou ve smyslu ustanovení § 89 odstavec 11 trestního zákona. Jednání obžalovaného popsané pod bodem 2) rozsudku pak bylo právně kvalifikováno jako zločin padělání a napodobení díla výtvarného umění dle § 271 odstavec 1, odstavec 3 písmeno b) trestního zákoníku a zločin podvodu dle § 209 odstavec 1, odstavec 4 písmeno d)

trestního zákoníku dílem dokonáný, dílem nedokonáný ve stadiu pokusu dle § 21 odstavec 1, § 209 odstavec 1, odstavec 4 písmeno d) trestního zákoníku, když bylo prokázáno, že obžalovaný P. padělal (vytvořil napodobeninu již existujícího díla), resp. napodobil (vytvořil napodobeninu výtvarné techniky, stylu, projevu a kompozice), výtvarný projev různých autorů, zejména regionálních valašských malířů, a to celkem ve 199 případech, v úmyslu tato díla uvádět do oběhu prostřednictvím různých osob, které neměly vědomost o tom, že se jedná o padělky, tedy v úmyslu aby jeho dílo bylo považováno za původní dílo autorů, kterýmiž jmény své díla signaloval. V šesti případech se pak pouze pokusil takto učinit, když při domovní prohlídce byly další výtvarná díla zajištěna ještě nehotová. Takového jednání se pak dopustil ve velkém rozsahu, neboť hodnota uměleckých děl, za předpokladu, že by se jednalo o pravá díla, by činila částku 12.492.000,- Kč. Současně obžalovaný uvedl v omyl osoby, kterým prostřednictvím jiných své výtvarná díla nabízel, daroval či prodával jako díla pravá, tedy vytvořená signovanými autory, čímž tyto osoby uvedl v omyl o pravosti díla a způsobil jim celkovou škodu přesahující částku 500.000,- Kč, tedy značnou škodu. Subjektivní stránku jednání obžalovaného dovodil soud jednak z částečného doznání obžalovaného a jednak z průběhu skutkového děje, když obžalovaný chtěl svým jednáním porušit zájem společnosti na ochraně výtvarné tvůrčí činnosti před paděláním a napodobováním originálních děl jiných autorů a zájem společnosti na ochraně majetku každého subjektu, jednal v přímém úmyslu dle § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku. Obžalovaný J. P. se tedy právem uznává vinným.

Oproti obžalobě Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 3. 9. 2014, sp.zn. 1 ZT 131/2013, upravil soud skutkovou větu pod bodem 2) rozsudku tak, aby odpovídala výsledkům dokazování, a to co do počtu obrazů prodaných jednotlivým poškozeným. V tomto směru pak soud ponechal ve skutkové větě pouze počet obrazů skutečně zajištěných a zkoumaných znalcem PhDr. Pavlíňákem. Pokud jde o ostatní obrazy, jejichž prodej od obžalovaného k poškozeným vyplýval z listinných důkazů, ale které nebyly již fakticky nalezeny a tedy nemohlo být podrobeny znaleckému zkoumání, zda se jedná o padělek či originál, pak tyto obrazy soud nemohl zařadit do počtu obrazů obžalovaným padělaných, a to právě z důvodu nemožnosti ověření, zda se jednalo o padělky či nikoliv. V tomto směru nelze vycházet jen z tvrzení obžalovaného P. a, že nějaké obrazy skutečně maloval a prodával prostřednictvím jiných osob poškozeným, když ani obžalovaný nebyl schopen přesně specifikovat, které obrazy přesně namaloval, a to ani, když zajištěné obrazy viděl přímo v jednací síni. Tato změna skutkové věty pak neměla vliv na právní kvalifikaci skutku.

Jednání obžalovaného **PhDr. T. M.** popsané ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 3) pak bylo právně kvalifikováno jako přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku dle § 346 odstavec 1 trestního zákoníku, když bylo prokázáno, že obžalovaný v celkem 35 případech podal, jakožto znalec v oboru ekonomika, školství a kultura – umění výtvarné, nepravdivý znalecký posudek spočívající v uvedení nepravdivých informací o pravosti, výtvarné technice, autorství a př. cen výtvarných děl. Obžalovaný sám uvedl, že pokud by dospěl k závěru, že obraz není originálem, pak by posudek na takový obraz ani nevyhotovil. Subjektivní stránku jednání obžalovaného dovodil soud z průběhu skutkového děje a z vyjádření obžalovaného, když obžalovaný věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem společnosti na řádném výkonu znalecké činnosti, a pro případ, že tento zájem ohrozí, byl s tím srozuměn, jednal tedy v nepřímém úmyslu dle § 15 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku. Obžalovaný opakovaně uvedl, že *nepřemýšlel, že by mu L. nepředkládal originály*

obrazů. U pana Z. a to bylo tak, že ho pokládal za seriózního člověka, dále že by jej ani nenapadlo, že by se to někomu vyplatilo tyto obrazy falzovat, že o pravostech obrazů neměl pochybnosti, pana Z. a považuje za seriózního člověka a pana L. taky tak považoval, dále že znalecké posudky psal, protože byl přesvědčen o tom, že jsou obrazy pravé a vůbec si nepřipouštěl, že by to tak nebylo. Dále uvedl, že pan Z. jej utvrzoval v přesvědčení, že se nevyplatí falšovat tyto regionální autory, že jejich ceny na trhu nejsou až tak zajímavé, že Z. a L., jako sběratelům a znalcům, se rozhodl důvěřovat, když mu říkali, že je to pravé dílo, protože se to nevyplatí falšovat. Udělal chybu, že k tomu takto přistupoval, v té své naivní víře, přesvědčení. Dále uvedl, že vůbec nepředpokládal, že to jsou falsa. Soud má tedy za to, že těmito opakovanými tvrzeními obžalovaný sám připustil, že obrazy nezkoumal natolik pečlivě, jak by měl, a opakovaně se spoléhal při stanovení originality díla toliko na tvrzení předkladatele obrazu. Takovýto postup je však v rozporu se smyslem náplně znalecké činnosti, když znalec je osobou nadanou odbornými znalostmi, musí pracovat s velmi vysokou mírou opatrnosti a nelze se v jeho postavení spokojit se spolehnutím se na tvrzení zadavatele. V opačném případě by byla zcela popřena podstata znaleckého posuzování, jakožto nezávislého a náležitě odborně provedeného zkoumání, k němuž je potřeba příslušné oprávnění, vzdělání a zkušenosti. Pokud pak obžalovaný PhDr. M. namítal, že neměl technické prostředky a ani dostatek času, aby byl schopen rozeznat padělek výtvarného díla, pak v tomto směru je jeho obhajoba vyvrácena jak výpovědí svědka H., tak znalce PhDr. Pavliňáka, kteří oba de facto shodně potvrdili, že osoba znalá výtvarného umění, specializovaná na autory, o jejichž díla jde v této věci, musí být schopna bezpečně rozeznat originál od falzifikátu, neboť styl a technika jednotlivých autorů je velmi specifický, na první pohled rozeznatelný, a byť si je soud vědom subjektivního vnímání umění, některé prvky lze objektivně hodnotit a v tomto směru je možné připustit pochybení nebo omyl v ojedinělých případech, nikoli opakovaně a v průběhu relativně krátkého období. Ze znaleckých deníků obžalovaného M. a z dat posudků vyplývá, že v řadě případů obžalovaný posuzoval několik obrazů v krátkém časovém období. Poté, co byly všechny zajištěné obrazy předloženy stranám v průběhu hlavního líčení, obžalovaný M. připustil, že poté, co vidí obrazy pohromadě, získává pochybnosti, avšak tyto při své činnosti neměl a mít nemohl, neboť vždy zkoumal obrazy maximálně po několika kusech. Toto tvrzení považuje soud rovněž za účelové, neboť jak vyplývá, ze znaleckých deníků a výpovědí svědků L. a Z. a, obžalovaný M. prováděl ve většině případů posouzení více obrazů a intervaly mezi jednotlivými posudky byly často velmi krátké. Navíc z výpovědi poškozeného L. vyplývá, že obžalovaný M. posouzení prováděl v prostorách Vsáckého Cábu, kde měl L. své obrazy vystaveny, tedy nacházel se jich zde vysoký počet. Není ani bez významu skutečnost, že ze znaleckých deníků PhDr. M. a vyplývá, že od zahájení znalecké činnosti v roce 1996 do roku 2011, tedy po dobu 15 let, provedl celkem 187 úkonů znaleckého zkoumání, přičemž jen za období let 2011 až 2013 jich následně provedl 97, z čehož 10 pro poškozeného Z. a a 59 pro poškozeného L.. I tento nebyvalý nárůst „nových“ děl valašských autorů měl být pro obžalovaného signálem pro větší pečlivost při znaleckém zkoumání. Obžalovaný pak zcela rezignoval na své povinnosti znalce, byl mu dle názoru soudu zcela lhostejný následek, neboť nepostupoval pečlivě a byl v podstatě smířen s tím, že může nastat situace, že obrazy nebudou pravé. Při tomto závěru soud vychází právě zejména z tvrzení obžalovaného, že se (bez přiměřených důvodů) spoléhal na tvrzení předkladatelů obrazů, čímž zcela dehonestoval své odborné znalosti a „povýšil“ se toliko na „rozdavače“ znaleckých razítek. Obžalovaný PhDr. T. M. se tedy právem uznává vinným.

Oproti obžalobě Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 3. 9. 2014, sp.zn. 1 ZT 131/2013, pak soud upravil skutkovou větu pod bodem 3) tak, aby odpovídala provedenému dokazování. Tedy ve výroku rozsudku jsou uvedeny pouze ty znalecké posudky, které skutečně byly zajištěny společně i s obrazy. Ve věci pak byly totiž zajištěny, př. vydány, i další znalecké posudky vypracované PhDr. M., k některým (např. Znalecký posudek č. 199 ze dne 21. 12. 2011, Znalecký posudek č. 223 ze dne 5. 6. 2012) však nebyly současně zajištěny obrazy, tedy nemohlo být ani přezkoumáno, zda se jedná o pravdivé či nepravdivé znalecké posudky. K některým pak byly zajištěny obrazy (např. Znalecký posudek č. 229 k obrazu č. 45, Znalecký posudek č. 241 k obrazu č. 29, Znalecký posudek č. 256 k obrazu č. 60 a další), bylo i znalcem PhDr. Pavlíňákem konstatováno, že obrazy jsou falsa, avšak tyto znalecké posudky nebyly svým číselným označením uvedeny ve skutkové větě obžaloby, proto je soud nemohl „přidat“ do skutkové věty rozsudku, neboť by došlo k nepřipustnému rozšiřování trestní odpovědnosti za skutky, resp. dílčí útoky, pro které nebylo zahájeno trestní stíhání. Nebyla by tak zachována totožnost skutku. Soud tedy vycházel jen při závěru o skutkovém stavu vycházel přihlédl jen k těm znaleckým posudkům, které byly označeny v obžalobě a ke kterým byl rovněž zajištěn i předmětný obraz.

K osobě obžalovaného J. P. bylo zjištěno, že je osobu dosud netrestanou. Ze zprávy místa trvalého bydliště bylo k jeho osobě zjištěno, že nebyl projednáván pro přestupek a v době od 28. 12. 2011 do 19. 11. 2013 byl evidován jako uchazeč o zaměstnání.

K osobě obžalovaného PhDr. T. M. bylo rovněž zjištěno, že je osobu dosud netrestanou. Ze zprávy místa trvalého bydliště bylo k jeho osobě zjištěno, že nebyl projednáván pro přestupek. V současné době je obžalovaný poživitelem starobního důchodu.

Při **ukládání trestu** soud hodnotil u **obžalovaného P.** všechny okolnosti důležité pro jeho druh a výměru, taktéž hodnotil okolnosti důležité pro přiměřenost trestní sankce podle ustanovení § 38 trestního zákoníku a ustanovení § 39 odstavec 1, odstavec 2, odstavec 3 trestního zákoníku, když rovněž přihlédl ke společenské škodlivosti protiprávního jednání obžalovaného a významu chráněného zájmu, který byl činem obžalovaného dotčen. Obžalovaný porušil zájem společnosti na ochraně výtvarné tvůrčí činnosti a na ochraně majetku každého subjektu před neoprávněnými zásahy. Obžalovanému jen zdánlivě polehčuje jeho doznání, neboť význam doznání nelze u obžalovaného přeceňovat. Obžalovaný se doznal toliko částečně a toliko v rámci přípravného řízení, následně opakovaně změnil svou výpověď a své původní částečné doznání zdůvodňoval nátlakem policistů. Obžalovanému pak polehčuje jeho dosavadní trestní bezúhonnost. Na druhou stranu obžalovanému ve smyslu ustanovení § 42 písmeno k) trestního zákoníku přitěžuje, že svým jednáním způsobil vyšší škodu, neboť způsobená škoda výrazně převyšuje hranici škody nikoli malé, resp. značné škody. Dále obžalovanému ve smyslu ustanovení § 42 písmeno n) trestního zákoníku přitěžuje, že spáchal více trestných činů a ve smyslu ustanovení § 42 písmeno m) trestního zákoníku, že pokračoval v páčání trestného činu po delší dobu. V neposlední řadě soud přihlédl k osobě obžalovaného a možnosti jeho nápravy a dospěl k závěru, že v daném případě lze ještě dosáhnout účelu trestu uložením trestu výchovného, který není spojen s přímým omezením osobní svobody, avšak s ohledem na rozsah trestné činnosti obžalovaného se stanovením maximální zkušební doby. Vzhledem k povaze spáchaných trestných činů tak soud ukládal obžalovanému trest odnětí svobody v dolní

polovinu zákonné trestní sazby stanovené pro nejpřísněji trestný zločin podvodu dle § 209 odstavec 4 trestního zákoníku, tedy v rozpětí od dvou do osmi let, přičemž se jedná o trestu úhrnný dle § 43 odstavec 1 trestního zákoníku, neboť obžalovaný spáchal více trestných činů v souběhu. Obžalovanému J. P. byl tedy uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání tři let se stanovením zkušební doby v trvání pěti let, když tento druh trestu snad bude pro obžalovaného dostatečným varováním do budoucna a povede jej k vedení řádného způsobu života.

Současně byl obžalovanému P. uložen v souladu s ustanovením § 70 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku **trest propadnutí věci**, a to konkrétně věci vyjmenovaných ve výroku rozsudku, které byly při domovní prohlídce u obžalovaného P. a zajištěny, neboť bylo prokázáno, že se jedná o věci, které patří obžalovanému a kterých bylo užito ke spáchání trestného činu.

U obžalovaného **PhDr. T. M.** soud rovněž hodnotil všechny okolnosti důležité pro jeho druh a výměru, taktéž hodnotil okolnosti důležité pro přiměřenost trestní sankce podle ustanovení § 38 trestního zákoníku a ustanovení § 39 odstavec 1, odstavec 2, odstavec 3 trestního zákoníku, když rovněž přihlédl ke společenské škodlivosti protiprávního jednání obžalovaného a významu chráněného zájmu, který byl činem obžalovaného dotčen. Obžalovaný porušil zájem společnosti na řádném výkonu znalecké činnosti. Obžalovanému polehčuje jeho dosavadní řádný život. Soud u obžalovaného neshledal žádných přitěžujících okolností. V neposlední řadě soud přihlédl k osobě obžalovaného a možnosti jeho nápravy a dospěl k závěru, že v daném případě lze dosáhnout účelu trestu ještě uložením trestu výchovného, který není spojen s přímým omezením osobní svobody. Vzhledem k povaze spáchaného trestného činu tak ukládal soud obžalovanému trest odnětí svobody v dolní polovině zákonné trestní sazby stanovené pro přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odstavec 1 trestního zákoníku, tedy v rozpětí do dvou let. Obžalovanému PhDr. T. M. byl tedy uložen trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců se stanovením zkušební doby v trvání dvou let, když v případě obžalovaného se snad jednalo o pouhý exces z jinak řádně vedeného způsobu života a stanovený druh a výměra trestu bude pro obžalovaného do budoucna dostatečným ponaučením.

Současně byl obžalovanému M. v souladu s ustanovením § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu práce soudního znalce v oborech ekonomika - odvětví ceny a odhady ve výtvarném umění, a školství a kultura - odvětví výtvarné umění, na dobu 24 měsíců, neboť obžalovaný se trestné činnosti dopustil právě v souvislosti se znaleckou činností.

Obžalovaní jsou tedy povinni po celou zkušební dobu, tj. v trvání 5 let u obžalovaného P. a v trvání 24 měsíců v případě obžalovaného PhDr. M., chovat se řádně, nesmí se zejména dopustit další trestné činnosti, aby pak soud mohl po skončení zkušební doby rozhodnout o jejich osvědčení a hledělo by se na ně opětovně jako na osoby soudně netrestané. V opačném případě, zejména pokud se dopustí další trestné činnosti či přestupku, soud rozhodne, a to i během zkušební doby, že vykonají podmíněně odložené tresty odnětí svobody v trvání 3 let (u obžalovaného P.) a v trvání 8 měsíců (u obžalovaného PhDr. M.).

Obžalovaný PhDr. M. se současně upozorňuje, že pokud po právní rozsudku bude nadále vykonávat znaleckou činnost, bude trestně odpovědný za přečin maření

výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku.

Soud má za to, že takto vyměřený trest je dostačující jak z hlediska individuální tak z hlediska generální prevence.

Soud dále rozhodoval o **nároku na náhradu škody**. K trestnímu řízení se řádně a včas připojili poškození I. L. a J. Z., kteří označili a vyčíslili škodu, kterou po obžalovaných žádají. Požadovanou výši nároku doložili listinnými materiály (I. L. na č.l. 1812 – 1816 a J. Z. na č.l. 1819 – 1823).

Poškozený I. L. požadoval po obžalovaném P. škodu ve výši 2.061.500,- Kč představující kupní cenu obrazů a po obžalovaném M. škodu ve výši 39.000,- Kč představující cenu za znalecké posudky. Provedeným dokazováním pak bylo prokázáno, že obžalovaní způsobili poškozenému L. škodu, přičemž vznik škody je v přímé příčinné souvislosti s jednáním obžalovaných. Z tohoto důvodu byli obžalovaní zavázáni k náhradě způsobené škody.

Pokud jde o výši škody způsobené poškozenému L. obžalovaným P., pak soud vycházel z listinných materiálů, které měl k dispozici, a objektivně zjistil a prokázal výši škody spočívající v kupní ceně pořízených obrazů dle následující tabulky (v případě, že se kupní ceny pořízených obrazů nepodařily prokázat, je to v tabulce označeno jako „nebylo prokázáno“):

obra z číslo	autor	poznámka	č.l. obrazu	zakoupeno za částku	od
1.	František Podešva	č.l. 917 verte, č. 59, Vesnice pod štíty	1931	2.500,-	P. st.
2.	Alois Schneiderka	č.l. 909 verte, č. 12, Horská krajina se dvěma osobami a chalupami	1932a	10.000,-	budoucí tchýně od P. a ml.
3.	Alois Schneiderka	č.l. 915 verte, č. 47, Horská osada	1932b	nebylo prokázáno	
4.	Alois Schneiderka	č.l. 914, č. 39, Tři postavy v lese	1933a	65.000,- Kč spolu s dalšími 3 obrazy (16.250,-)	K.
5.	Alois Schneiderka	č.l. 915 verte, č. 46, Tři postavy na horách	1933b	4.000,-	P. st.
6.	Karel Hofman	č.l. 908 verte, č. 6, Horská krajina	1934a	62.000,- spolu s dalšími 2 obrazy	K.

				(41.333,-)	
7.	Karel Hofman	ZP č. 263; č.l. 909, č. 9, Čtyři muzikanti	1934b	9.000,-	K.
8.	Alois Schneiderka	č.l. 908, č. 3, Tři muži sedící za stolem	1935a	6.500,-	P. st.
9.	František Podešva	č.l. 915, č. 45, Vesnice s vozem	1935b	8.000,-	budoucí tchýně od P. a ml.
10.	Alois Schneiderka	ZP č. 283; č.l. 913, č. 33, čtyři postavy na horách	1936a	6.000,- Kč	P. st.
11.	Alois Schneiderka	ZP č. 252; č.l. 913 verte, č. 35, Horská krajina	1936b	10.000,-	K.
12.	Karel Hofman	ZP č. 225; č.l. 911 verte, č. 24, Sedlák se selkou	1937a	5.000,-	P. ml.
13.	Karel Hofman	ZP 208; č.l. 912, č. 27, Horská chalupa se ženou a husami	1937b	14.000,-	K.
14.	Alois Schneiderka	č.l. 917, č. 57, Muž s koněm	1938a	5.000,-	P. st.
15.	Alois Schneiderka	č.l. 912 verte, č. 29, Horské chalupy u potoka	1938b	nebylo prokázáno	
16.	Karel Hofman	č.l. 919, č. 67, Horská chalupa	1939a	nebylo prokázáno	
17.	Karel Hofman	č.l. 917 verte, č. 58, Tři pastevci	1939b	3.000,-	P. st.
18.	Alois Schneiderka	č.l. 918 verte, č. 66, Dvě postavy ve světnici	1940a	4.000,-	P. st.
19.	Alois Schneiderka	ZP 228; č.l. 910 verte, č. 16, Horská krajina s břízami	1940b	L. koupil za 10.000,- od K. a	
20.	Alois Schneiderka	č.l. 914 verte, č. 42, Pět psotav u stromu	1941a	3.000,-	P. st.
21.	Karel Hofman	č.l. 908 verte, č. 5, Muž a žena na louce	1941b	14.000,-	K.
22.	Alois Schneiderka	č.l. 916, č. 51, Les	1942a	7.000,- spolu s dalším obrazem (3.500,-)	Š.
23.	Karel Hofman	ZP č. 205; č.l. 911 verte, č. 22, Horská krajina s chalupami a ženskou postavou	1942b	viz 187	

24.	Karel Hofman	ZP 254; č.l. 912 verte, č. 28, Zima na dvorku se ženou	1943a	7.000,-	
25.	František Podešva	č.l. 919 verte, č. 71, Cesta lemovaná stromy	1943b	30.000,- spolu s 76,	L.
26.	Alois Schneiderka	ZP č. 267; č.l. 916, č. 49, Čtyři postavy na kopci	1944a	viz 39	
27.	Karel Hofman	ZP č. 219; č.l. 911, č. 20, Mlýn s náhonem a jedním mužem	1944b	16.000,- spolu s 50, 167, 171 a dalším obrazem (12.000,-)	P. ml.
28.	František Podešva	ZP č. 215. č.l. 918, č. 62, Valašská stodola	1945a	8.000,-	F. Jihlava
29.	František Podešva	č.l. 910 verte, č. 18, Mlýn v krajině	1945b	5.000,-	P. ml.
30.	Karel Hofman	č.l. 918, č. 61, Debatující skupina pěti osob	1946a	4.000,-	P. st.
31.	F. Gross	č.l. 918 verte, č. 65, Střechy	1946b	nebylo prokázáno	B.
32.	Alois Schneiderka	č.l. 914 verte, č. 40, Dva muži ve světnici	1947a	4.000,-	S.
33.	František Podešva	ZP 217; č.l. 919 verte, č. 72, Senoseč	1947b	8.000,-	F. Jihlava
34.	Karel Hofman	ZP č. 264 ; č.l. 916 verte, č. 52, Dvě postavy ve světnici	1948a	4.000,- Kč spolu s dalšími 2 obrazy (Černý, Gross) (1.333,-)	B.
35.	Alois Schneiderka	č.l. 910 verte, č. 17, Horská krajina s chalupami	1948b	20.000,-	K.
36.	František Podešva	ZP č. 232; č.l. 915, č. 44, Horské údolí	1949a	viz 39	
37.	Alois Schneiderka	ZP 253; č.l. 910, č. 15, Horské chalupy v zimě s jednou osobou	1949b	13.000,-	K.
38.	František Podešva	č.l. 914 verte, č. 41, Horská salaš	1950a	17.000,-	K.
39.	Alois Schneiderka	ZP č. 235; č.l. 914, č. 38, Tři osoby na cestě	1950b	15.500,- spolu s 26, 36	S.
40.	Černý	č.l. 918 verte, č. 64, Ceska kolem kostela	1951a	nebylo prokázáno	B.

41.	Alois Schneiderka	č.l. 917 verte, č. 60, Dva muži pod stromem	1951b	4.000,-	P. st.
42.	Karel Hofman	č.l. 911, č. 21, Horská krajina s chalupami	1952a	nebylo prokázáno	K.
43.	Alois Schneiderka	ZP č. 210; č.l. 909 verte, č. 10, Horská krajina	1952b	12.000,-	K.
44.	Alois Schneiderka	č.l. 913, č. 31, Dva muži s fajfkou	1953a	15.000,-	K.
45.	Alois Schneiderka	č.l. 910, č. 13, Horská krajina v zimě s koňmi a saněmi	1953b	16.000,-	K.
47.	František Podešva	č.l. 919 verte, č. 70, Postava s ovčí	1954b	6.000,-	P. st.
48.	Karel Hofman	č.l. 916 verte, č. 53, Statek	1955a	15.000,-	K.
49.	Karel Hofman	č.l. 912, č. 25, Žena s červeným šátkem v horské krajině	1955b	25.000,-	K.
50.	Alois Schneiderka	ZP 222; č.l. 910, č. 14, Dva muži v horské krajině	1956a	viz 27	
51.	Karel Hofman	ZP č. 274; č.l. 914, č. 37, Vesnice v zimě	1956b	3.000,-	P. st.
52.	Alois Schneiderka	č.l. 908, č. 2, Muž s knihou	1957	viz 59	
53.	Alois Schneiderka	č.l. 919, č. 69, Valašské chalupy	1958a	16.000,-	K.
54.	Alois Schneiderka	č.l. 909, č. 8, Čtyři muži s lahvemi	1958b	13.000,-	P. ml.
55.	Alois Schneiderka	ZP č. 266; č.l. 918, č. 63, Valašská chalupa	1959	28.000,- spolu s dalším obrazem (14.000,-)	P. ml.
56.	Alois Schneiderka	č.l. 908, č. 1, matka s dítětem	1960	14.000,-	K.
57.	Karel Hofman	ZP č. 255; č.l. 912, č. 26, Louka s pasoucí se krávou	1961a	12.000,-	K.
58.	František Podešva	ZP č. 275, č.l. 911, č. 19, Horská krajina s krávami u potoka	1961b	4.000,- Kč	M.
59.	Alois Schneiderka	ZP 281; č.l. 909 verte, č. 11, Dva bačové	1962a	22.000, - spolu s obrazem č. 52 a dalším obrazem	P. st.

				(14.667,-)	
60.	Karel Hofman	ZP č. 256; č.l. 913, č. 32, Horská krajina	1962b	30.000,- spolu s dalším obrazem (15.000,-)	K.
185.	František Podešva	čl. 915 verte, č. 48, Horská samota v zimě	2042a	5.000,-	P. st.
186.	František Podešva	č.l. 915, č. 43, Pohled do údolí	2042b	5.000,-	P. st.
187.	Karel Hofman	ZP č. 209; č.l. 911 verte, č. 23, Horská krajina s chalupami a dvěma osobami	2043a	62.000,- spolu s 23 a dalším obrazem (41.333,-)	K.
188.	Alois Schneiderka	č.l. 909, č. 7, Horská krajina	2043b	nebylo prokázáno	
189.	Alois Schneiderka	č.l. 913 verte, č. 34, Žena s dětmi	2044a	6.000,-	P. st.
190.	Alois Schneiderka	č.l. 917, č. 55, Horská krajina	2044b	40.000,- spolu s dalším obrazem (20.000,-)	S.
191.	František Podešva	č.l. 916, č. 50, Krajina v zimě	2045a	3.000,-	P. st.
192.	Alois Schneiderka	č.l. 917, č. 56, Pohled do údolí	2045b	nebylo prokázáno	
193.	Alois Schneiderka	č.l. 913 verte, č. 36, Horská krajina v zimě	2046	9.000,-	M.
194.	Alois Schneiderka	č.l. 916 verte, č. 54, Muž s miskou	2047	13.000,-	P. ml.
197.	Karel Hofman	č.l. 919, č. 68, Práce na poli	2049a	nebylo prokázáno	

Celková prokázaná částka, kterou poškozený L. zaplatil za obrazy, jež jsou předmětem tohoto trestního řízení, tak činí **632.250,- Kč**, v tomto rozsahu byl tedy obžalovaný P. zavázán k náhradě škody.

Pokud jde o výši škody způsobené poškozenému L. obžalovaným PhDr. M. pak soud vycházel ze znaleckých deníků obžalovaného a zjistil, že obžalovaný pro poškozeného L. vyhotovil celkem 28 znaleckých posudků (kromě 24 ks znaleckých posudků označených v tabulce výše, se jedná o znalecké posudky č. 195 ze dne 12. 12. 2011 k obrazu vydanému JUDr. Ing. K. N. Ph.D., č. 203 a 204 ze dne 30. 1. 2012 k obrazů vydaným J. G. a č. 273 ze dne 5. 8. 2013 k obrazu vydaném XXXXX Velkých Karlovic, M. K.). Znaleckými deníky obžalovaného M. a pak bylo prokázáno, že za každý z posudků účtoval odměnu ve výši 1.000,- Kč, tudíž celková škoda způsobená poškozenému činí **28.000,- Kč**, v tomto rozsahu byl tedy obžalovaný P. zavázán k náhradě škody.

Poškozený J. Z. požadoval po obžalovaném P. škodu ve výši 716.000,- Kč představující kupní cenu obrazů a po obžalovaném M. škodu ve výši 17.500,- Kč představující cenu za znalecké posudky. Provedeným dokazováním pak bylo prokázáno, že obžalovaní způsobili poškozenému Z. škodu, přičemž vznik škody je v přímé příčinné souvislosti s jednáním obžalovaných. Z tohoto důvodu byli obžalovaní zavázáni k náhradě způsobené škody.

Pokud jde o výši škody způsobené poškozenému L. obžalovaným P., pak soud vycházel z listinných materiálů, které měl k dispozici, a objektivně zjistil a prokázal výši škody spočívající v kupní ceně pořízených obrazů dle následující tabulky (v případě, že se kupní ceny pořízených obrazů nepodařily prokázat, je to v tabulce označeno jako „nebylo prokázáno“):

číslo	autor	poznámka	č.l. obrazu	zakoupeno za částku	od
77.	Alois Schneiderka	č.l. 923 verte, č. 23, Muž a žena u pece	1972b	9.000,-	K.
78.	Alois Schneiderka	č.l. 924, č. 26, Podvečer	1973a	4.000,-	K.
79.	Alois Schneiderka	č.l. 964, č. 6, Tři postavy u pece v hospodě	1973b	12.000,-	K.
80.	Alois Schneiderka	č.l. 962, č. 4, Svoz dřeva	1974a	20.000,-	K.
81.	Alois Schneiderka	č.l. 961, č. 3, Tančící ženy u pece	1974b	13.000,-	K.
82.	Alois Schneiderka	č.l. 963, č. 5, Dvě postavy u stromu	1975	11.000,-	K.
83.	František Podešva	č.l. 967, 968, č. 9, Sekáč	1976	28.000,-	K.
84.	Alois Schneiderka	č.l. 926 verte, č. 41, Tři postavy u vozu	1977a	11.000,-	K.
85.	Alois Schneiderka	č.l. 958, č. 1, Čtyři chlapi v hospodě	1977b	12.000,-	K.
86.	František Podešva	č.l. 926, č. 37, Dvojice	1978a	10.000,-	K.
87.	Karel Hofmann	ZP č. 200; č.l. 923, č. 20, Zimní krajina	1978b	15.000,-	K.
88.	Alois Schneiderka	č.l. 921 verte, č. 10, Před májkou	1979	12.000,-	K.
89.	Alois Schneiderka	č.l. 921, č. 7, Pasák	1980	12.000,-	K.
90.	Karel Hofmann	č.l. 924 verte, č. 28, Pět chalup	1981a	nebylo prokázáno	
91.	Alois Schneiderka	č.l. 922 verte, č. 16, Pět postav před horami	1981b	15.000,-	K.
92.	Alois Schneiderka	č.l. 926 verte, č. 40, Pán Bůh	1982a	12.000,-	K.
93.	Alois Schneiderka	č.l. 922 verte, č. 17, Zima před chalupou	1982b	14.000,-	K.

94.	Karel Hofmann	ZP 198; č.l. 923, č. 19, Žena v lese	1983	11.000,-	K.
95.	Karel Hofmann	č.l. 920 verte, č. 4, Javorníky	1984a	12.000,-	K.
96.	Karel Hofmann	č.l. 924 verte, č. 29, Čtyři chalupy s pasáčkem	1984b	8.000,-	
97.	Alois Schneiderka	č.l. 920 verte, č. 6, V lese na dřevo	1985a	12.000,-	K.
98.	Karel Hofmann	č.l. 920, č. 1, Postava se psem	1985b	11.000,-	K.
99.	Alois Schneiderka	č.l. 921, č. 8, Ve světnici	1986a	9.000,-	K.
100.	Alois Schneiderka	č.l. 922, č. 15, Tři postavy před chalupou	1986b	18.000,-	K.
101.	Alois Schneiderka	č.l. 923, č. 21, Dvě postavy u studny	1987a	11.000,-	P. ml.
102.	Alois Schneiderka	č.l. 921 verte, č. 12, Valaši	1987b	11.000,-	K.
103.	Karel Hofmann	č.l. 922, č. 13, Zvyky a obyčeje	1988a	8.000,-	K.
104.	Alois Schneiderka	č.l. 922, č. 14, Harmonikář	1988b	9.000,-	K.
105.	František Podešva	č.l. 925, č. 34, Valach s dýmkou	1989	5.000,-	
106.	Alois Schneiderka	č.l. 965, č. 7, Dva muzikanti	1990	10.000,-	K.
107.	Karel Hofmann	č.l. 921 verte, č. 11, Zima	1991	10.000,-	K.
108.	Alois Schneiderka	č.l. 925 verte, č. 36, postavy ve světnici	1992a	9.000,-	K.
109.	Alois Schneiderka	č.l. 923 verte, č. 22, Dvě postavy u pece	1992b	11.000,-	K.
110.	Alois Schneiderka	č.l. 925 verte, č. 35, Tři králové	1993a	9.000,-	K.
111.	Karel Hofmann	č.l. 920 verte, č. 5, Soláň	1993b	8.000,-	K.
112.	Karel Hofmann	č.l. 920. Č. 2, Bača	1994a	8.000,-	K.
113.	Karel Hofmann	ZP č. 197; č.l. 920, č. 3, Zima na Soláni	1994b	9.000,-	K.
114.	Alois Schneiderka	č.l. 922 verte, č. 18, Dvě postavy ve světnici	1995	12.000,-	K.
115.	Alois Schneiderka	č.l. 925, č. 33, Postavy	1996a	2.000,-	J.
116.	Alois Schneiderka	č.l. 926, č. 38, Tři postavy s vozíkem	1996b	14.000,-	K.
117.	Karel Hofmann	č.l. 924, č.27, Svážení dřeva	1997	11.000,-	K.
118.	Alois Schneiderka	č.l. 924 verte, č. 30, Tři králové	1998	9.000,-	K.

119.	Alois Schneiderka	č.l. 925, č. 31, Zátíší před chalupami	1999a	9.000,-	
173.	Karel Hofmann	č.l. 923 verte, č. 24, Žně	3033a	7.000,-	K.
174.	Alois Schneiderka	č.l. 926, č. 39, Tři muži v horách	2033b	11.000,-	K.
175.	František Podešva	ZP č. 262; č.l. 925, č. 32, Březový háj	2034a	6.000,-	K.
176.	Alois Schneiderka	č.l. 960, č. 2, V hospodě/6 postav	2034b	13.000,-	K.
177.	Augustin Mervart	č.l. 966, č. 8, Chalupa	2035a	14.000,-	K.
184.	Joža Uprka	č.l. 924, č. 25, Stařec s babkou	2041	12.000,- záloha	F.
198.	Alois Schneiderka	č.l. 921, č. 9, Podzim	2049b	nebylo prokázáno	

Celková prokázaná částka, kterou poškozený Z. zaplatil za obrazy, jež jsou předmětem tohoto trestního řízení, tak činí **516.000,- Kč**, v tomto rozsahu byl tedy obžalovaný P. zavázán k náhradě škody.

Pokud jde o výši škody způsobené poškozenému Z. obžalovaným PhDr. M. pak soud vycházel ze znaleckých deníků obžalovaného a zjistil, že obžalovaný pro poškozeného Z. a vyhotovil celkem 6 znaleckých posudků (kromě 4 ks znaleckých posudků označených v tabulce výše, se jedná o znalecké posudky č. 192 ze dne 12. 7. 2011 k obrazu vydanému JUDr. Ing. K. N. Ph.D. a č. 262 ze dne 7. 6. 2013 k obrazu vydaném osobou vystupující pod krycím jménem Petr Jordán). Znaleckými deníky obžalovaného M. a pak bylo prokázáno, že za každý z posudků účtoval odměnu ve výši 1.000,- Kč, tudíž celková škoda způsobená poškozenému činí **6.000,- Kč**, v tomto rozsahu byl tedy obžalovaný P. zavázán k náhradě škody.

Výše uvedené částky tedy byly poškozených přiznány jako náhrada škody, přičemž se zbytky svých nároků byli poškození odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních, když k rozhodnutí o zbývajících částkách nebyl podklad ve spisovém materiálu, př. dokazování v tomto směru by bylo nad potřeby rychlosti a hospodárnosti trestního řízení. Tento postup soudu je zcela v souladu s ustanovením § 228 odstavec 1, resp. § 229 odstavec 2 trestního řádu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání ve lhůtě do 8 dnů od doručení opisu rozsudku k Okresnímu soudu v Ostravě, přičemž o odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ostravě. Rozsudek může napadnout odvoláním státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Odvolání je také možno podat proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný

nebo že chybí. Odvolání musí být v uvedené lhůtě také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen do odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Okresní soud v Ostravě
dne 22. září 2015

Za správnost vyhotovení:
Petra Kleiberová

Mgr. Alice Erleová, v.r.
předsedkyně senátu

Toto rozhodnutí ze dne 22.9.2015 nabylo právní a je vykonatelné ve výroku o vině a trestu moci dne 16.2.2016 obžalovaného J. P. a PhDr. T. M. a.

Výrok o náhradě škody je v právní moci ve vztahu k obžalovanému P. a PhDr. T. M. u poškozených I. L. a J. Z. dne 16.2.2016 a je vykonatelný dne 20.2.2016.

Doložku právní moci vyznačila Petra Kleiberová dne 18.3.2016.